

EX LIBRIS
ILLVSTRISSIMI VIRI,
DN. DAN. LVDOLPHI,
LIB.BAR. de DANCKELMANN,
S. REG. MAI. BORVSS. CONSILIARII
STATVS INTIMI, cetera,
BIBLIOTHECÆ ACAD. FRIDERICIANÆ
TESTAMENTO RELICTIS.

Gy. 10.

B. C. D.

DISQVISITIO HISTORICA
DE
SVCCESIONIBVS
PONTIFICVM ROMANO-
RVM SECVNDVM PRÆNOTATIO-
NEM MALACHIÆ HIBERNO
ADSCRIPTAM.

Quam

PRÆSIDE

SAMUELE ANDREÆ,

S. Th. D. ejusdemque Extraord. Eloqu. ac Histor.

Ord. Professore, Bibliothecario, & Eccle-

sia Reformatæ Pastore

ordinario,

Publicè ventilandam proponit

a. d. IV. Aprilis. H. L. Q. S.

JOH. PETRUS GRAFFIUS,

MARPURGENSIS.

MARPURGI CATTORVM

Typis SALOMONIS SCHADEWITZII, Acad. Typogr.

Anno MDCLXXVII.

B. C. D.

DISQUISITIO HISTORICA
DE
SUCCESSIONIBUS
PONTIFICVM ROMANO-
RVM SECVNDVM TRINOTATIO-
NEM MALACHEE HIBERNO
ADSCRIPITAM.

TRINOTATIO

SAMUEL ANDREAE,
S. Th. D. eiusdemque Extraord. Elod. ac Philos.
Ord. Professor, Bibliothecario, & Ecole-
sæ Reformatæ Pastore
ordinario.

Publicæ consilii præfatus

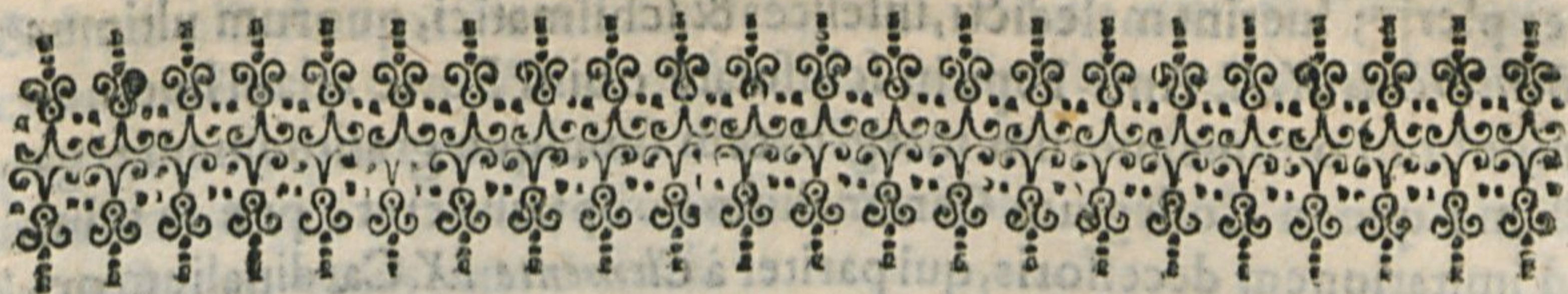
ad. W. Ambr. H. E. S. S.

JOH. PETRUS GRÆFVS
MARBURGENSIS.

MARBURGI CATHOLICORVM
Typis SALOMONIS SCHNEIDERII Aed. Typogr.
Anno MDCLXXVII.

כ"ה

DISQUISITIO HISTORICA
DE
S U C C E S S I O N I B U S
P O N T I F I C U M R O M A N O R U M
S E C U N D U M P R A E N O T A T I O N E M
M A L A C H I A E H I B E R N O
A D S C R I P T A M .

um autumno anni superioris ineunte, iterum Romae, post obitum *Clementis X.* ad electionem novi Pontificis, clauderetur conclave, fateor & me in illorum numero fuisse, qui eventum electionis avidè expectabant. Animo enim obversabatur, quòd ex quadam, sic dicta, *S. Malachiae Hiberni prophetia*, inde esset proditura *Bellua insatiabilis*, terribili certè epitheto, ut illa *Dan. VII. 7.* Quamprimum autem rumor tulit, sedem haud diu vacaturam, plerisque suffragiis in unum collimantibus, & mox ex relatione publicâ constitit, intra mensem à decessu prioris (nempe 19. Septembris st. N.) electum fuisse Cardinalem *Odoschalchi*, qui se *Innocentium XI.* vocarit, cœpi quid hominis esset exquirere, & an character ille ipsi quadraret, investigare. Inveni autem, hunc *Benedictum Odoschalchi*, Comensem, oriundum ex Mediolanensi territorio, III. Non. Martii anni 1645. alterâ Cardinalium electione, unâ cum aliis sex (quos inter etiam fuit *Card. Gibo*, quem nunc præ cæteris complectitur) *Cardinalem Diaconum titulo S. S. Cosma & Damiani* ab *Innocentio X.* fuisse creatum, atque ita maluisse *Innocentium* quàm *Benedictum* vocari, præsertim cum *Benedictorum* inter Pontifi-

ces pleriq; fuerint maledicti, infelices & schismatici, quorum ultimus *Benedictus XIII.* Anti-Papa in schismate obiit. Fortè etiam hoc nomine boni ominis, morum integritatem simulque gratitudinem erga illum à quo in Collegium Cardinalium cooptatus erat, præ se tulit, ad imitationem decessoris, qui pariter à *Clemente IX.* Cardinalium ordini adscriptus, eodem nomine voluit appellari. Rependit ergo hic quod *Alexander VII.* debebat officium, pariter ab *Innocentio X.* vix biennio ante Pontificatum, in Cardinalium numerum allectus, qui non reddidit, quòd nomen illud tum ob *Dornam Olympiam* non esset in benedictione, neque hujus spes videbantur fovendæ.

III. Quandoquidem verò magnam reformationem aulæ & Curia Romanæ videbatur hic *Innocentius XI.* minari ipso Pontificatûs initio, exigens villicationis rationes & censuras stringens in illos qui sub decessoribus deliquerant, Nepotismum tollens, prostibula Romanensia carpentis excludens, & aperiens thesauros Ecclesiæ ad subveniendum Polonis grave bellum adversus Turcas gerentibus: haud absque injuria virtalis videbatur *bellua insatiabilis* vocari, maximè ubi religiosis exemplar *âulagæiæ* daturus, ad majorem bonorum communionem eosdem adstringere conabatur.

IV. Itaque scrupulus hic injectus fecit, ut introspicere istam prophetiam penitius, & totam Pontificum seriem secundum designationem illorum symbolorum meditando persequi intenderem, quòd sic nossem, anne fecellisset in aliis ista prædictio, & quodnam esset symbola hæc interpretandi fundamentum, quæ primùm legeram in *Gabrielis Bucelini*, Monachi Benedictini & Prioris S. Johannis in Veldkirch, *Nucleo Historia Universalis*, post fusius exposita & ventilata deprehendi à *Francisco Carriere* Aptensi Minorita, *sub fin. Historia Chronologica Pontificum Rom. pag. 446. & seq.* Qui quamvis eadem variè exagitet, id tamen ita facit, ut sibi ipsi contrarius, nunc ajat, nunc neget, atque id ipsum quod rationibus in dubium vocat, approbet ac confirmet. Quòd pertinet illa in ipso libelli titulo (cujus altera editio *Lugduni Gallia* prodiit anno 1663.) præscriptio solennis, *cum præsignatione futurorum ex S. Malachia.*

V. De quâ idcirco etiam nunc disquirere animus est, idque ita, ut quædam de auctore & auctoritate hujus vaticinii præmittantur, quam in Ecclesia Romana obtinet; tum ipsum certis cognominibus & sym-

& symbolis futuros Pontifices designans, oculis curiosorum subji-
ciatur, unà cum conjecturis de horum applicatione ad successionem
præteritam, quam ex historia Pontificum dudum petiverunt, utut
non sine aliquo dissensu, illi qui his symbolis aliquid derulerunt &
imposterum voluerunt deferri.

VI. Et quidem, unde deprompta emerferit prætensa hæc de futu-
ris enunciatio, nemini, quod quidem Carriere sciat, in comperto est.
Imò vult, ne quidem P. Ciacconium Dominicanum, qui hanc evulga-
vit, symbola quoque in Chronologia sua Pontificum interpretatus est,
id scivisse, quòd silentio aliàs non obvolvisset, ne injustus veritatis deten-
tor audiret apud litteratos, hosque maxime, quibus ex ejus scriptis inna-
ta est prurigo scribendi de hac, ut ajunt, Prophetia, quales dicit citari
Arnoldum Wionum lib. 2. de arbore vite cap. 40. Boucher Doctorem
Theol. Archidiaconum Tornacensem in corona sua mystica typis data
1623. Thom. Messinghamum Irlandorum Parisiensi collegio Præfectum,
in suo Sanctorum Ibernæ florilegio, & Angelum Mantiques in Chroni-
co suo. Et hinc in eundem Ciacconium invehitur, quòd utut nolue-
rit, imò nequiverit, authorem exprimere aut indigitare, debuerit sal-
tem originem producti & diffamati istius Vaticinii notare, aut unde illud
ipse erisset aperire, an ex manuscripto S. Malachie aliquove ejus com-
mentatore, vel à famosa quadam bibliotheca. De quibus omnibus ta-
cendo (ita pergit Carriere) os cæteris occludit, mihi que aperiri ad con-
cludendum, quòd si in subjecto Papa! Papa dubius censetur nullus; quæ
de longissimâ Pontificum serie obtrudantur ab incerto & incognito Vati-
cinatore, fictitia, ruinosa, apocrypha, & nullius momenti sunt, saltem apud
cordatos & probati ingenii & auctoritatis viros.

VII. In quibus tamen ille mihi videtur, nimium communi, & gen-
tis suæ erga Hispanos, & Ordinis sui in Dominicanos, affectui indul-
gere, adeoque plus quàm in præmissis erat concludere. Fuit hic Al-
fonsus Ciacconius, Hispanus, oppido Bætici Astigi, quæ hodie Bae-
za incolis est, oriundus, historiæ in primis Ecclesiasticæ gnarus,
omnisque adeo antiquitatis; cujus magnum apud se thesaurum undi-
que collectum asservabat, & istam Pontificum Rom. unaque Car-
dinalium omnium seriem morti vicinus edidit, siquidem anno vulgæ-
ri 1590. Romæ obiit, prout hæc omnia in Bibliotheca Hisp. pag. 242.
de ipso narrantur. Habuerit ergo is in illo suo thesauro apparatus hi-

istoria Ecclesiastica, & illud vaticinium, S. Malachia Hiberni nomine inscriptum, quod unde accepisset ignorabat, num plus ponderis hoc haberet, si aliam quandam famosam bibliothecam nominasset, quam si suam? Sufficit constare, non ab ipso Ciacconio effectum aut formatum, sed quale invenerat, undecunque etiam sit nactus, proditum. Lepida vero est imprimis illa de subjecto Papali comparatio, Papa dubius censetur nullus. Ergo quæ ab incerto & incognito vaticinatore traduntur sunt fictitia, ruinosæ apocryphæ & nullius momenti. Næ tum grande dubium circa quosdam ex ipsis S. Scripturæ libris oritur, de quorum authoribus non constat. Nec sine temeritate asseret Carrerius, quod dubium ideo statim falsum esse. Vaticiniis non tam auctor quàm eventus affert momentum, ex quo etiam vitæ cordati & probati ingenii dijudicare solent, quantum illis sit deferendum. Hinc ergo etiam hoc quod jactatur examinetur, & cum sedes Apostolica (ut vocant) sensum suum super his non aperuerit, tenetur etiam Carrerius non nimis præfractè illa damnare, præsertim cum Chronologiam suam (ut loquitur) S. R. Ecclesiæ & pedibus S. D. N. Alexandri VII. subjiciat.

VIII. Adscribitur autem hoc vaticinium S. Malachia Hiberno, contemporaneo & amico S. Bernardi Abbatis Claravallensis, qui non solum aliquot epistolas ad eundem dedit, nempe 315 316. & 317. sed & eidem, die quâ obiit, parentavit, sermone qui in transitu S. Malachia inscribitur, & in Operibus Bernardi ejusdem p. m. 299. habetur, epistolam quoque de obitu ejus ad fratres Hibernos misit quæ 311. est, imò vitam ejus tractatu peculiari est complexus, idque rogatu Abbatis Congani, uti ex his verbis colligimus quæ sub finem præfat. leguntur: Postremò tu id mihi Abba Congane injungis, reverendus frater & dulcis amicus meus, & tecum pariter (ut ex Hybernia scribis) vestra illa omnis ecclesia sanctorum, libens obedio, præsertim quod non eloquium exigitis sed narrationem. Dabo verò operam ut ea sit pura & luculenta, devotos informans, fastidiosos non onerans. Sanè narrationis veritas secunda apud me est, intimata à vobis, haud alia proculdubio protestantibus, quàm quæ certissimè comperta sunt vobis. Unde illorum sententia evidentissimè refellitur, qui (referente Vossio de Hist. Lat. lib. 2. c. 49) scriplerunt, vitam Malachia hujus ad B. Bernardum scriptam fuisse à Congano, Abbate Hibernico ordinis Cisterciensis

ensis, nisi eò respexerint quòd materia ab hoc Congano fuerit Bernardo suppeditata.

IX. Eorum verò quæ *Bernardus* de isto *Malachia* Hiberno rogatus scripsit, summam exhibet *Pet. de Natalibus Catalogi sancti lib. 10. c. 27.* Ex quibus constat, fuisse illum primò *monachum*, vel *abbatem* potius, cœnobii famosi *Bangorensis*, post *Episcopum Connorensis*, tandem *Archiepiscopum Erdmacensem* seu *Armachanum* ac totius Hiberniæ primatem, sed ex humilitate archiepiscopatū episcopatu *Dunensi* mutasse, & sic, dum ad Papam *Eugenium*, trajecto mari pro petendo pallio festinat, apud *Claramvallem* præsentem *Bernardo* mortuum postridie *Kal. Nov.* die nempe omnium animarū, anni 1148. uti *Baron. n. 37. ad hunc ann.* notat. Narrantur & miracula ejus varia, sed bonam partem ridicula. Qualia, quòd equum quendam sibi dono datum sed runcinum & durè portantem equitando commodiorem effecerit, qui etiam de subnigro factus sit albus: quòd matronam, quæ mensibus quindecim & diebus viginti prægnans erat, oratione suâ ad puerperium momento adduxerit: quòd Comitem decumbentem, aquâ benedictâ aspersum, sine morâ surgere fecerit, sic ut equum statim conscendere valeret: quòd mulierem fluxu sanguinis laborantem, missis tribus pomis super quæ nomen Domini invocaverat, sanarit: & aliquem qui flere non poterat, maxillam suam maxillæ illius quasi blandiendo conjungens, ad continuos ferè fletus deduxerit. Alia, quòd phreneticos & dæmoniacos restituerit, jubendo ut retia laxarentur effecerit, ut in quo flumine intra biennium nulli pisces capti erant, duodecim salmones caperentur, mortuos etiam excitavit, mitto.

X. Id huc maximè pertinet, quòd spiritus prophetiæ ipsi tribuitur, dum locum & tempus mortis suæ prædixit, nempe se in *Claramvalle* die omnium animarum moriturum, licet id magis voti fuerit quàm vaticinii, etiamsi responderit eventus. Hinc ergo facilius pro auctore illorum symbolorum, quibus futuri Pontifices præsignantur, habitus, præsertim cum eorum series inchoetur à *Celestinoll.* qui sexennio ante obitum *Malachiæ* ad Papatum pervenit. An tamen sit revera, quis dixerit? Saltem Romanensibus id creditu facile est, cum magnum antiquarium *Ciacconium* aliosque habeant, id affirmantes. Quos inter etiam *Bucelinus* tali coronide: *Hucusque meritissimus*

de S.

de S.R.E. Archiepiscopus & Primas Hibernia S. Malachias, monachorum gloria &c. Nobis id perinde, qui tantundem huic prædictioni possumus deferre quantum alteri huic gemellæ Abbatis Joachimi, quam Wolsius Memorabilibus suis inseruit Tom. I. pag. 444. De quâ aliàs, Deo volente, ex professo. Nempe in quantum ad hominem valet, atque eventum sibi habet mirè in plerisque respondentem, etiam indies ex quo à Ciacconio fuit publicata, minimùm attentionem aliquam & comparationem eventus à curiosis impetrat, nec omni penitus caret auctoritate.

XI. Carrerius nihilominus contra nititur in totum, illique non divinam modò, sed omnem auctoritatem, detrahere conatur. Cujus tamen rationes mihi non illius ponderis videntur, ut Ciacconio propterea vadimonium sit deserendum. Primò objicit quòd Pseudopontifices reprobatè inserantur ordini Pontificum, atque ad instantiam, quòd id fiat cum nota simul schismatis, reponit, id bis solùm fieri, nempe in Nicolao V. & Clemente VIII. Antipapis. Contrà præcedere duos ante Alexandrum III. & sequi unum, nempe Amadeum Ducem Sabaudia, qui non præsignentur. Sed & I. Non dici de illis qui sine notâ præsignantur in schismate electi, quòd fuerint veri Pontifices, sed quòd in successione Pontificum compareant. Quòd de schismaticis æquè verum ac illis quos Carrerius pro genuinis habet, 2. Difficile fore eisdem, semper determinare, uter inter duos tresve Papas simul electos, sit genuinus, utrum Liberius fuerit, an Felix? Et cum Papatus esset triiceps, an Gregorius XII. potior sit quàm Johannes XXIV. vel Benedictus XIII? Adeoque & tales inseri potuisse fatendum.

XII. Urget secundo, cæcos & obtusos videre, contortas, violentas & plerumque à scopo aberrantes esse interpretationes Ciacconii, unamque earum diversis nominibus & gentiliciis applicari & ad instar veli nautici ad ventum contorqueri. Adhæc mutationi obnoxia esse Magnatum insignia & cognomina, ut pateat in Alexandro III. cujus familia Bandinelli postea Papparona dicta; in Sixto IV. qui à Sabaudis Magnate cognomen & arma impetravit: In Alexandro VI. de gente Lenzolia cognominato cum insignibus Borgia per Calistum III. ejus avunculum, quale ex duobus cognomen & scutum objicitur symbolo, quis (inquit) revelabit? & I. Mera hæc petitio principii est. De commoditate istarum interpretationum infra videbimus. Quibus

bus nil obest, quòd una illarum diversis nominibus & gentiliciis applicetur, cùm præcipuum fundamentum in successione sit quaerendum. 2. Nec obstat, insignia esse mutata in quibusdam familiis, unde Pontifices orti, cùm ad veritatem designationis sufficiat, insignia talia aut cognomina, familiis Pontificum qui notantur, verè competere, si-ve jam illa sint antiqua, si-ve nova, si-ve perpetuò fuerint tributa, si-ve per mutationem quandam inducta.

XIII. Dicitur tertio quasi legem præscripturus: prænuntii symbolorum characteres debent designare Pontificem futurum, qualis sit ante promotionem, non qualis in sede futurus est, jam enim effectum suum sortita est prædictio, plures autem Ciaconii interpretationes de moribus in moribus subsequutis loquuntur: Adde (pergit) quòd series & ordo, imò uninomiorum numerus, non legitur in historicis fixus, qui vel ab omissione vel supputatione variat. verbi gratia in Johanne, Benedicto, Martino, Leone &c. hinc symbola locum mutant & personam, sic frustranea est elucidatio. Sed neutrum horum quicquam ad rem facit. Non prius, quia malè hinc supponit, uti etiam in quinto argumento, (de quo mox) scopum harum prædictionum unicè esse, ut exinde possit futurus Pontifex dignosci etiam antequam fiat. Quis hoc dixit Carrerius, non aliud auctorem horum symbolorum intendisse, & post electionem factam jam effectum suum sortitam esse hanc prædictionem? Sit hic scopus in nonnullorum designatione quæ per insignia aut titulum Cardinalitium fit. Num ideo in omnibus, aut solus? Uti-que ipse Carrerius contrarium agnoscit in Benedicto XII. & XIII. in Urbano VI. in Felice V. in Julio II. Pio IV. Sixto V. Urbano VIII. & Innocentio X. uti infra patebit. Nec posterius majoris momenti. Nam ipsa successionis series occurrit aberrationi, præsertim cùm nonnulli, etiam ex recentissimis Pontificibus, adeo clarè designentur, ut ipse Carrerius non audeat refragari. Siquidem de simbolo Casti Antipapæ dicit: Nullum hinc video anigma, sed personæ designationem per innatos characteres, quod post rei eventum nemo non cognoscit. Idem in Clemente IV. & Johanne XXII. clarius adhuc agnoscit, nec habet quod ad symbola Honorii IV. & Cælestini V. regerat. Quomodo ergo turbabit, quòd hunc alii Johannem XII. appellent qui XIII. est, alii XXIII. qui XXIV. est? Uti-que non ad nomen, sed ad insignia, & familiam, & officia & titulū Cardinalatûs ante Pontificatum, plerumque respicitur.

B

XIV. Sed

XIV. Sed quartò est ipsi argumentum ponderosissimum, quòd prædictio hac concutiat Evangelium, & oppugnet Christum de die iudicii seu fine mundi in illo docentem, nemo scit neque filius hominis; scilicet ut revelet. At (infert) ex 29. futuris post Alexandrum VII. Pontificibus per totidem Symbola præsignatis, quorum nullus videbit dies Petri, quo enim privilegio ultimi primos superarent? colligeretur præfixum tempus iudicii. Dato enim cuilibet decemnali pontificatu, supersessent tantum trecenti anni usque ad finem mundi, quem longè tardius eventurum infero ex nondum absoluto vel uno circulo aliquorum orbium cælestium, quos à sua creatione unicum saltem perfecturos gyrum forme suæ naturalis convenientem (si plures non conceduntur motus completi) credibile esse quis non autumat? Id verò argumentum mihi levissimum videtur. 1. Quia Christus de die & hora loquitur, non verò de tempore indefinite propinquo aut remoto. Atqui posset quidem hæc ratione, ubi ad ultimum Pontificem esset deventum, constare, diem iudicii imminere, dies tamen & hora non minus absconderentur. Nam 2. frustra contrarium probare conatur Carrerius ex hypothesebus, quòd nullus Pontifex visurus sit dies Petri, i. e. annos 25. (quos Petro tribuunt) in Pontificatu transacturus: quòd item si Pontifici cuilibet post Alexandrum VII. anni decem tribuantur Pontificatus, anni 300. solum ad finem mundi essent superfuturi. Cur enim non possent ultimi primis privilegio aliquo præferri, præsertim (ex hypothese) Petrus II. ut dies Petri I. videret? Cur singulis annos decem æqualiter assignat? Fefellit jam hoc augurium in Clemente IX. & Clemente X. quorum ille in annum solum tertium, hic paulò plus sexennio præfuit. Et fallit in sequentibus, nec poterit unquam figi hic calculus. Tum 3. quòd finem mundi ultra annos trecentos adhuc removet, idque argumento à revolutione orbium cælestium desumpto, nimis securè calculum subducit, quasi orbis illos cælestes supra Saturnum haberet in enumerato, ac necessariò, aliquis annus Platonicus esset constituendus.

XV. Denique quintò sic argumentatur: *Stabilita credulitate vel tantillâ fide de cælesti origine hujus prophetiæ per S. Malachiam deprompta aut quemvis alium, refunditur insuffragantes gravissima obligatio perquirendi & diligentissimè examinandi, obvium quid portendas symbolum, & quem de conslavi designet, quod maximam ingereret*

confusionem scrupulis implexam; id autem alienum est à revelatione divina seu prophetia, quâ ut docet S. Thomas 2. 2. q. 17. instruimur in fide & in nostris operibus gubernamur: pro varietate capitum tot essent præmeditati sensus symboli, cuius veritas unde aucupanda non constat. Quis verbi gratia, ex symbolo Gens perversa, Borghesium cuius insignia draco & aquila, præsentiet! Sed 1. iterum hic malè supponit, quòd hæc symbola sic solùm præsignificent Pontifices futuros, ut exinde in electione dignosci queant, cum tamen contrarium supra sit ostensum. Hinc 2. etiamsi illis divina origo tribueretur, tamen non obligarentur suffragantes ut diligentissimè examinarent, quidnam obvium symbolum portenderet & quem de conclavi designaret: eo quòd non constaret istum in finem fuisse datum. Et 3. si vel examen tale sponte susceptum, maximam ingereret confusionem, scrupulis implexam, fieret hoc per accidens hominum inscitia, adeoque nec prophetiæ posset adscribi, cui sua tamen constaret veritas ex eventu, etiamsi is pluribus absconditus maneret, nemoque hæcenus foret qui detegere posset, quomodo Gens perversa, Paulum V. Papam designaret. Fundamentum enim præcipuum veritatis in successione quaerendum, ut postea patebit. Quæ pro Ciaconio ex hypothese dicta sunt.

XVI. Restat, ut, quid ad objectionem palmariam, ab eventu desumptam, respondeat Carrerius, videamus. Ad hæc (inquit) opponi solet observata symbolorum ad electos congruentia, quæ à cælo duntaxat haberi potest, hancque quis non videt in avi nostri Pontificibus Urbano VIII. Innocentio X. Alexandro VII. Resp. delusorie id afferri, ex rivinsecum enim est persone indicanda, quòd tali vel tali die assumatur ad thronum, quòdque in decursu vel fine Pontificatus hæc aut illa desiniae Innocentius: Nec Alexandri regnantis scutum ex sex impressis montibus hunc prænotat, ad quid enim supra lusebit stella aut ramos extendet quercus? Si Fabius Chisius dicatur Custos Romæ quæ septicolis est, unde symbolum habet Montium Custos, ex defectu unius montis corrumpit prædictio. Dico præterea, Demonem sagacissimum esse in futurorum prævisione colligenda, observantissimumque propensionum hominum & conjuncturæ rerum, earum etiam quæ à libero pendunt arbitrio: multa itaque præannuntiat, quæ ipse Deo permittente ita disponit & moderatur ut prædictioni coaptentur, aut coaptata reputentur ob varias & amphibolas

logicas voces & symbola quibus illudis hominibus. Ut quid autem summum omnium Pontificem Christum post duodecim secula statum Ecclesia sua Catholica motu proprio aperuisse Prelato Hybernia credamus, quem celavit dilecto suo Joanni cui Apocalypsin dedit. Quod ergo gratis & sine fundamento dicitur, Prædictionem hanc de summis Pontificibus esse S. Malachia Archiepiscopi Ibernica, hancque observatione & fide dignam, nego cum bona venia secus credentium, ne dixerim delirantium.

XVII. In quibus varia observo 1. Confundere illum quæstiones quæ diversissimæ sunt, utrum hæc prædictio sit divina? utrum S. Malachia Hiberni? utrum observatione digna? Neque enim necesse est, si sit divina, ut ideo sit Malachia Hiberni. Aut si Malachia istius, ut ideo pro divina habeatur. Prout nec sequitur, si non sit divina, neque Malachia cui adscribitur, nullâ ideo fide aut observatione dignam esse. Aliud successio & complementum in nonnullis Pontificibus persuadet; nempe, mereri hæc symbola, undecunque tandem orta sint, si non fidem per omnia, saltem observationem & collationem cum eventu, eodem certè jure quo *varicinia Abbatis Joachimi*, de quibus supra §. X. & *Anselmi Episcopi Marschani* de statu summorum Pontificum, & *Merlini* (quæ etiam apud *Matthæum Westmonast. ad ann. 465*, leguntur) *Hildegardis*, *Brigitte*, *Catharina Senensis*, *Nostradamus* & aliorum, quorum catalogum studiosè collectum exhibet *Cel. Voet. Disp. Select. Tom. 2. pag. 1059. & seqq.* Quos inter cum etiam sit *Joh. Lichtenberger* Astrologus, obiter indico, esse mihi exemplar prædictionum ejus editum anno 1488. sed ex parte mutilum, cujus initio illæ dicuntur ad annû usq; 1567. extendi, de quo fortè aliàs pluribus.

XVIII. Id verò etiam noto 2. Quoad congruentiam symbolorum, videri *Carrerium* hanc in *Urbano VIII.* agnoscere, quando de illo tacet. Sed & in *Alexandro VII.* & *Innocentio X.* non ostendere, eò delusorè provocari. Utut enim extrinsecum sit quod ad *Innocentium X.* indicandum adhibetur, tamen si quadret, sufficit, cum malè supponat symbola hæc ab intrinsecis unicè esse petenda, cujus contrarium ipsemet conjecturis suis postea comprobat. Ita frivolum est quod de *Alexandri VII.* scuto affert, numerum montium non quadrare; quòd item de stella & quercu argutatur; quasi ejusmodi symbola non innuerent solùm prudentibus & scrutantibus, sed necessarium foret, exprimi omnia, ut etiam quivis rem manibus palparet.

XIX. De-

XIX. Denique 3. lubens largior omnia, quæ de sagacitate demonum in futurorum prævisione colligendâ & observandis hominum propensionibus & rerum conjuncturis, differit. Quæ tamen aut frustra afferuntur, aut eò tendunt, ut subindicet, etiam hasce adscriptas Malachiz prænotationes Pontificum futurorum, similibus præstigiis Satanz esse adscribendas. Quâ ratione etiam ipsa Pontificum Romanorum electio & successio, erit secundùm *Carrerium*, inter illa multa à Demone prænuntiata, quæ ipse Deo permittente ita disponit & moderatur; ut prædictioni coaptentur aut coaptata reputentur ob varias & amphibologicas voces & symbola quibus illudit hominibus. In quo, si ita velit, me non habebit repugnantem, maximè reputantem, quomodo Pontificum nonnulli ad Papatum pervenerint, præsertim *Silvester II.* de quo sic *Platina*: Pontificatum postremo, majore conatu adjuvante diabolo consecutus est hæc tamen lege, ut post mortem totus illius esset, cujus fraudibus tantam dignitatem erat adeptus. &c. Cui *Italo* hæc scribenti, licet post aliquot seculorum lapsum, tamen cum pluribus aliis antiquioribus, idque in urbe, sub oculis Pontificis, post excussa scrinia & res Pontificum singulari studio indagatas, cur non potius assentiar, quam vel *Onuphrio* eundem perstringenti in *Notis*; vel *Bellarmino* lib. 4. de Pontif. c. 12. ad has nos remittenti; vel *Baronio* ad ann. 999. n. 6. frustra provocanti ad testimonium *Ditmari* Saxonis Germani, cum ipsemet illud erroris arguat, & ea quæ ab hoc *Ditmaro* narrantur de *Silvestro*, plus faciant ad stabiliendam quàm evertendam de magicis ejus artibus traditionem; frustra etiam n. 7. alleganti epitaphium, in quo id non legitur quod in genuino lectum fuisse *Martinus* antiquior, teste eodem *Platina*, affirmat; denique ex *Helgald* monacho *Floriacensi* non aliud citanti elogium quàm quod etiam mago tribui potest, idq; ita, ut, non absque fraude manifestâ, ad elevandum *Sigeberti* testimonium, (vel saltem insigni memoriæ lapsu, dum continuationem *Rob. de monte* ipsi *Sigeberto* tribuit) n. 8. affirmet, hunc post annos duecentos suum chronicon scripsisse, cum tamen ab anno 999. ad annum 1112. in quo desinit *Sigebertus*, non nisi 113. fuerint elapsi?

XX. Quæ sic ventilata satis ostendunt, quantum istis symbolis sit deferendum, de quorum interpretatione adhuc aliquid præmittendum est, antequam ipsa oculis curiosis subjiciantur cum expositione *Bucelini* brevioris, & amplioris *Carrerii*, qui hæc ita exagitat symbolo, ut

la, ut ipsemet sapius eadem commodiore interpretatione confirmare conetur. Fontes ergo quosdam evolutionis horum symbolorum, in antecessum ex collatione sequentium notamus. Nam designatio vel prænотatio illa futurorum Pontificum desumitur 1. A nomine familiae. Id patet in *Lucio II. Clemente III. Innocentio III. Adriano V. Johanne XXI. Nicolao V. Pio III. & IV. ac Paulo IV.* 2. Ab insignibus in *Clemente IV. Gregorio X. Honorio IV. Felice V. Calisto III. Marcello II. Sixto V. & Alexandro VII.* 3. A patria. Id in *Urbano IV.* planum. 4. A titulo dignitatis ecclesiasticae & conditione vitae prioris, in *Gregorio XII. & Martino V.* Idque in specie, vel ejus quam aliàs ante electionem obtinuerunt, in *Anastasio IV. Benedicto XII. Eugenio IV. & Pio II.* Vel ejus quam cum eligerentur habebant, ut in *Hadriano IV. Honorio III. Johanne XXI. Celestino V. Benedicto XI. Alexandro VI.* 5. A prænотине & loco commorationis. Sic *Innocentius VIII.* prænотatur. 6. A patria & titulo officii. Sic *Calistus* Antipapa. *Lucius III. Innocentius V.* 7. A gradu dignitatis familiae & titulo Cardinalicio, *Innocentius IV.* 8. Ab insignibus & familia. Ita *Urbanus III. Nicolaus III. Adrianus VI.* atque *Julius III.* prænотati feruntur. 9. Ab insignibus & prænотине. Sic *Bonifacius VIII.* 10. Ab insignibus & adjuncto aliquo familiae. Sic *Clemens VIII.* 11. Ab insignibus & titulo officii. Locum id habet in *Gregorio VIII. Celestino IV. Martino IV. Clemente VI. Innocentio VI. Alexandro V. Paulo III.* 12. A nomine familiae & titulo dignitatis Ecclesiasticae. Ita videntur *Alexander IV. Gregorius XI. & Benedictus XIII.* Antipapa prænотati. 13. A prænотине & patria, *Pius V.* 14. A patre & praeceptore, *Leo X.* 15. A familia & patria, *Urbanus VI.* Denique 16. ab insignibus & patria *Clemens V.* notam habet. Sunt & quidam obscure satis & dubie designati, ut omnino Delio natatore sit opus ad ista ex profundo Democriti puteo protrahenda. Cujusmodi quæ *Urbano V. VII. & VIII. Johanni XXIII. (aliàs XXIV.) Julio II. Gregorio XIII. XIV. & XV. Paulo V. & Innocentio XI.* hodie Papatum tenenti tribuuntur.

XXI. Sunt autem symbola ista in univèrsum CXI. ex quibus jam LXXXVI. complementum suum ab eventu habent, XXV. adhuc restant implenda. Initium eorum fit à *Celestino II.* qui anno 1143. ad Papatum pervenit eo tempore quo *Malachias Hibernus* floruit, ut sic

sic facile fuerit huic ceu authori ista adscribere, prout supra jam §. X. notatum. In istis autem exhibendis hanc methodum sequar, ut primo symbolum proponam, tum explicationem *Bucelini & Carreris* cum epierisi subjiciam.

Sit ergo symbolum I. EX CASTRO TIBERIS. Bucelinus. CAE-
LESTINUS II. origine Typhernas. Carrerius. Anno 1143. Caestinus II.
designatur futurus Pastor ovilis Dominici Petrique successor hoc symbo-
lo quod prodidit oraculum Sancti Malachia, Ex Castro Tiberis. In-
terpres ejus R.P. Ciaconius Laconicè se hic habet. Caestinus II. Ty-
phernas. Quod ut intelligatur, praesupponendum est, Caestinum primo
nuncupatum Guy de Castello. Castellum autem seu civitatem Typher-
nas sitam esse ad ripam Tiberis. Vix autem cordatus Lector annuet huic
interpretationi quam textui vim inferre constat. Non enim probatur
Castrum Tiberis genuinè dici Typhernas, cum universale restringas
ad singulare, plura enim castra ad ripam Tiberis constructa quis igno-
rat? Et si patrium solum Calisti Typhernas dicat Ciaconius, prophe-
tat ipse. Adde, oraculum istud alteri Pontifici inde oriundo coaptari
posse. Offendens ergo in ipso limine Ciaconius mihi nec aliis magnus
erit Apollo. Επιξιστικ. Observa 1. Quàm parum sibi constet Carre-
rius. Paulo ante negaverat hanc praedictionem esse Malachiae Hi-
bernicae, & tantum non delirantes dixerat qui id crederent. Jam de hoc
symbolo contrarium, quod prodidit oraculum S. Malachia 2. Quàm
ineptè Ciaconium reprehendat, quòd explicatione Laconicâ fuerit
contentus in re evidenti. Nam Typhernum, quod nomen Castelli
est, confundit cum Typhernate, quomodo qui inde oriundus est vo-
catur, & affingit Ciaconio, quòd patrium solum Calisti (Caestini di-
cere voluit) Typhernas vocet & sic prophetet, negans argumento fu-
turi, genus posse ad speciem restringi, vel potius individuum nomine
speciei exprimi, idque in symbolicis hujusmodi ænigmatis quæ la-
tebras quærunt. Utique si Tyfernum est castrum Tiberis quod Ca-
stellum vocatur, omnis quoque Typhernas erit ex Castro Tiberis ori-
undus, adeoque symbolum quadrabit. Nec obstat, posse illud alteri
Pontifici inde oriundo coaptari. Nam ille procul dubio alium lo-
cum in successione Papparum obtinebit, quæ (ut supra dixi) præci-
puum determinationis fundamentum est, etiam tum quando nil certi
de mente symboli potest afferri. Haecenus ergo Guido (non Guy,
quod

quod Gallicum est) de Castello rectè fuit designatus, nec in ullo Ciaconius offendit.

Sequitur 2. INIMICUS EXPULSUS. Bucelinus. LUCIUS II. familia Caccianemica. Carrerius. Lucius II. (1144) *cujus symbolum propheticum. Inimicus expulsus. Glossarius ait sic praesignari ex Bononiensi prosapia Caccianimici. At in electione sua (ejus, dicere voluit) nullum fuit obstaculum aut hostilis oppugnatio, ipseque rebellantibus Romanis vexatus & quasi expulsus, non potest dici inimicos expulisse. Epixp. Quid iterum magis ineptum? Aliò detorquet cum allusio ad nomen familiae sit planè evidens. Quid huc obstaculum electionis aut hostilis oppugnatio pertinent, cum appellativum hinc nota sit proprii ejusque vicem obtineat, quod convenire potest alicui etiam si id quod significat eidem haud quadret?*

Qui succedit 3. est EX MAGNITUDINE MONTIS. Bucelinus. EUGENIUS III. ex oppido Montis magni. Carrerius. Eugenius III. Pisanus (1145) *habet pro praenuntio symbolo, Ex magnitudine montis. Licentiosè vertit Ciaconius Mentis, quia ex magnitudine illius, cum non esset de gremio Purpuratorum, assumptus est ad thronum Petri. Quaro quo jure depravatur scriptura Prophetica, cujus apex & jota mutari non potest quin tota corruat, quis quæso hominum corpus in spiritum mutabit, & de monte mentem & intelligentiam concinnabit. Epixp. Nota 1. Rursus scripturam propheticam, eadem inconstantia à Carrerio appellatam, nisi ex hypothese fuerit locutus. 2. Bucelinum & Ciaconium dissentientes in hujus symboli explicatione, si Carrerio fides. Nam Ciaconius pro montis legit mentis atque ad animi magnitudinem refert in Eugenio, Bucelinus ad patriam Pisas, quæ cur oppidum montis magni dicantur, me fugit. Nam ipsa Pifarum urbs (referente Job. Henr. à Pflaumern Mercurii Italicæ Part. 2. p. 157.) in latissima amœnissimaque planitie est sita, quamvis à septentrione montes habeat quibus à Lucâ dirimitur, & ex adverso utcunque celsum tumulum à circumjacentibus campis surgentem. 3. Prævaricationem Carrerii, dum lectionem diversam vocat depravationem. Nam nisi dubitasset Ciaconius de lectionis veritate, non pro monte mentem substituisset. Inanis ergo Carrerii ja&atio, apicem & jota non posse in scriptura Prophetica mutari quin tota corruat: inanis quoque de corpore & spiritu, monte & mente, triumphus.*

Sym-

Symbolum 4. est ABBAS SABURRANUS. Bucelinus. ANASTASIS IV. ex Abbate S. Rufi familia Suburra. Carrerius. [1153.] Abbas fuerat S. Rufi huncq; Onuphrius lib. 2. Epitomes dicit de Regione Saburra seu de vico Romano Savornæ, non autem de familia Saburra. Levissima est hæc interpretatio & ventis hanc concutientibus pondus non facit: nam Anastasius in electione sua de Canonico regulari erat Episcopus Cardinalis S. Sabine. Επισκ. Denuo nodum in scirpo quærit Carrerius. Abbatem fuisse Anastasium non potest negare. Non item, posse eundem dici Saburranum vel Suburranum, sive id cognomen à familia, sive à vico Romano ferat. Quorsum ergo pertinet, quod objicit, eundem in electione sua Episcopum Cardinalem S. Sabine fuisse? Annon videt ac ipsemet agnoscit, non semper à titulo Cardinalicio peti designationem, sed & à dignitate & conditione priore, familiâ, insignibus, aliisque, ut supra §. XX. ostensum?

Sequitur 5. DE RURE ALBO. Bucelinus. ADRIANUS IV. rurali familia ex oppido S. Albani. Carrerius (1153.) Ciaconius exponit, vilis natus in Anglia qua vocabatur olim Albion ob rosas albas quibus abundat: vel quia Adrianus erat Episcopus Albanensis. Peto autem quo jure Episcopatus pro rure sumatur & albus color pro expressione loci seu regionis. Επισκ. Et hinc Carrerius scrupulum injicit nullius momenti. Nam Ciaconii mentem malè interpretatus 1. Affingit ipsi quod episcopatum pro rure sumat, cum tamen secundum ipsum, hoc symbolum sit compositum, atque ad duo respiciat: De rure, ad vilem ejus originem; Albo, vel ad patriam Angliam quæ Albion dicta, vel ad Albanensem episcopatum. 2. Petit quo jure albus color pro expressione loci seu regionis ponatur. Quasi hujusmodi allusio insolens esset in regione quæ ab Albo nomen habet. Interim certum, nomen Albionis Britanniam, non à rosis albis, sed ab albis petris promonteriorum, accepisse, prout insula hæc etiam passim solum creta-cum habet. Propius etiam accedere Bucelinum, qui locum originis specialius determinat, nempe oppidum S. Albani, licet id dubium sit. Nam Mathæus Paris ad ann. 1154. hunc de territorio S. Albani procreatum indefinitè dicit. Guil. Neubrigensis autem l. 2. c. 6. narrat hunc patrem habuisse clericum quendam non multæ facultatis, qui relicto cum seculo filio impubere apud S. Albanum factus sit monachus. Alii volunt hunc Nic. Breakspere (qui post Adrianus IV.) in comitatu

C

Hert.

Hertfordiensi Langleji natum, uti disertè Lansius, Cambdenus secutus scribit, Consultat. de principatu Europa pag. 547. Quòd si ergo locus nativitatis falleret, esset ad titulum Cardinalitium & Episcopatum Albanensem recurrendum.

6. EX TETRO CARCERE. Bucel. VICTOR IV. Card. S. Nicolai in carcere Tulliano. Carrer. (1159.) Victor IV. Antipapa adversus Alexandrum III. Hereat hìc interpret, qui ut se expediat, recurrit ad titulum intrusi Octaviani, quem dicit fuisse S. Nicolai in carcere Tulliano, antiquiores autem historici agnoscunt titulum S. Ceciliae. Episc. Sit ita, hereat hìc interpret, quid tum? Id nempe, rationem designationis latere, perinde ac in aliis quibusdam, aut dubiam esse. Quod aliis nil derogat clarioribus. Largior enim, Octavianum, quàm Victor IV. dictus, Card. S. Ceciliae fuisse, ob testimonium Radevici l. 2. c. 43. & 67. quamvis Platina & Blondus titulum S. Clementis ipsi tribuant.

7. VIA TRANSTIBERINA. Bucel. CALISTUS III Card. S. M. trans Tiberim. Carrer. (1164.) PASCHALIS III Antipapa. Insequitur hìc interpret transgressionem Antipontificis, qui declinans à legibus Ecclesiae transiliat. At id quid de Tiberino itinere, si via Transiberina sumi debet pro inordinata electione. Ergo de omnibus Antipapis idem pronuntiandum erit, nullo specialiter designato.

8. DE PANNONIA TUSCIAE. Bucel. PASCHALIS III Ungarus Card. Tusculanus. Carrer. (1170.) CALISTUS Antipapa. Exponit Ciacon. Calistus tertius in Alexandrum Antipapa, Hungarus natione, Episcopus Cardinalis Tusculanus. Nullum hic video anigma, sed persona designationem per innatos characteres, quod post rei evenum, nemo non cognoscit. Episc. Conjungendi fuerunt hi duo Antipape, quoniam Bucelinus trajecit. Verior tamen ordo quem Carrerius sequitur. Nam Calistus Ungarus fuit, non Paschalis, qui ante Calixtum post obitum Victoris IV. electus. Aliàs non conveniunt authores de conditione horum Antipaparum ante electionem, imprimis de Calisto. Nam de Paschali omnes, cum antea Guidonem seu Vidonem, Episcopum Cremensem seu Cremonensem fuisse, sed Cardinalem S. Calisti antea dictum, pauci & nominatim Sigonius lib. 13. de regno Italiae ann. 1164. commemorant. Unde forsàn factum, quòd Bucelinus eundem cum Calisto confuderit, quem jam alii Jo-

hannem

hannem Episcopum Albanensem vocant, uti autor append, ad Radevici-
cum, cum quo consentit Aventinus lib. 6. qui Episcopum Albanum
appellat: alii Job. Sarmiensem Abbatem Cardinalem ex Pannonia, ut
Nauclerus: rursus alii Job. Sarmiensem ex Pannonia Abbatem, ut
Blondus; quidam etiam Abbatem Strumensem uti Kranzius in Metro-
peli sub fin. lib. 6. & ipse Carrerius in Catalog. Pseudopontif. p. 435. & Si-
gonius lib. 14. de regn. Ital. ann. 1169. qui addit, eundem fuisse hominem
Vngarum, quem Paschalis episcopum Tusculanum effecerat. Ex quo
detortum arbitror quod Vrspergensis in Chronico hunc Johannem
Frumensem nominat. Videat jam Bucelinus, unde probet, Pascha-
lem antea Card. S. Merans Tiberim fuisse. Nam aut omnia me fal-
lunt, aut hunc Antipapam, cum Anacleto II. qui Innocentio II op-
positus, confudit, quem antea Cardinalem S. Mariae trans Tiberim
fuisse Baron. ad ann. 1130. n. 2. commemorat.

9. EX ANSERE CUSTODE. Bucel. ALEXANDER III.
familia Papparona. Carrer. (1159) Nodus hic Gordianus quem nec
ipsa Alexandri potestas dissolvit, solertiores enim interpretes harent post
rei eventum in adaptando hoc symbolo Cardinali Rolando Bandinelli Se-
nensi, cujus familia postmodum Papparona dici voluit quasi Pavarona.
Suffragantibus 23. Cardinalibus, tribus tantum schisma facientibus,
electus est Alexander in Custodem Ecclesiae, qui cum electoribus, se re-
cepit ob tumultum in munitorem S. Angeli, in qua per novem dies ob-
sessus fuit ab Octaviani satellitio. Papa autem quasi Anser Capitolii Cu-
stodes excitavit, & Octavianum quasi alium Brennum obsidentem Ca-
pitolum excussit & fugavit, hocque ex eventu familia ejus dicta est
Papparona quasi Pavarona, forte autem symbolum id innuit. Enixg.
Si hic Alexander in tali periculo Capitolium occupasset, quod olim
per seditionem Romae factum, comparatio de anseris magis proce-
deret, si modò fuerunt anseres à quibus Capitolium servatum, & non
Ciconiae, ut quidam putant. Sit tamen is, si ita placet Carrerio, anser
Capitolinus, praesertim si familia ejus ideo nomen mutavit, ut Pape-
ronai. e. anserina vocaretur deinceps, quae Bandinelli antea dicebatur.

10. LUX IN OSTIO. Bucel. LUCIUS III. Cardinalis Ostien-
sis. Carr. (1181) Ciaconius exponit Lucius III. Lucensis Cardinalis Epi-
scopus Ostiensis. Symbolum respondet patriae; Luca enim denominatur à
luce, & sic omnes Lucenses dicentur Lux aut Lucii, iique in Ostio,

si Ostium inhabitent, aut inde aliquid habeant. Erius. Allusio evidens. Carrerii autem cavillatio frustranea. De electione ita Sigonius an. 1181. Cardinales post biduum Hubaldum Episcopum Ostiensem virum ut astate sic prudentia gravem Pontificem sublegerunt qui ut erat patria Lucensis, sic se Lucium III. appellavit.

II. SUS IN CRIBRO. Bucel. URBANUS III Cribellus, cujus insignia sus. Carrer. (1185.) Interpres dicit, Urbanus III. Mediolanensis familia Cribella qua suam pro armis gerit, congruit hoc stemmatis gentilitio, si sola hac familia suam assumpserit, qua Cardinalem aut Ecclesiasticum insignem protulerit, quod nec apud Italos observabitur. Erius. Sit ita. Sed quid hoc ad rem facit? Nempe & hic supponit, non aliò spectare hæc symbola quam ut futurum Pontificem in antecessum designent, non describant jam electum & existentem. Quod falsum esse, supra ostensum. Pontificem autem hunc antea Lambertum Cribellum vocatum & Archiepiscopum Mediolanensem fuisse, Sigonius idem ann. 1181 & 1185. auctor est, post Blondum.

12. ENSIS LAURENTII. Bucel. GREGORIUS VIII cujus insignia enses, Cardinalis S. Laurentii. Carrer. (1187) Prophetat hic spiritu humano Ciacon. Gregor. VIII. Cardinalis S. Laurentii cujus insignia enses falcati, quo jure interpres pro uno ense plures accingit emblematis? quod unum pro titulo gestat. Numerus hic nec augendus nec minuendus est. Erius. Appositè. Quasi non qui enses habet etiam enses habeat, quod ad congruentiam hic sufficit symboli ex insignibus & titulo Cardinalitio compositi. Non auget numerum Ciaconius, sed singularem applicat plurali, ipsa rei evidentia eò ducente. Nam de electione hujus ita Baron. ann. 1187. n. 12. Mortuo Urbano, sequenti die successit in Papam Albertus Cardinalis Cancellarius presbyter tituli S. Laurentii in Lucina, patria Beneventanus.

13 DE SCHOLA EXIET. Bucel. CLEMENS III. Rom. domo Scholari. Carrer. (1188) Appositè legit interpres Clem. Romanus de domo Scholares dicta. At equivocum est nomen Schola, multo plura quam familiam singularem pronuntians. Erius. Ineptè. Quasi Ciaconius aliter legere voluisset, ac non subindicare, in voce scholam alludi ad domum scholares, quæ procul dubio à schola nomen habet. Papam hunc post Platinam, Sigonius appellat Paulum Scholarem Card. civem Romanum. At Baron. ann. 1188. n. 1. Paulinū Card. Episcopum Prænestinum natione Romanum.

14. DE RURE BOVENSI, Bucel. CÆLESTINUS III. familia Bovensi. Carrer. (1191) Ciaconius reddit de familia Bovensi. At Bullarium Romanum hanc à Bubonibus nominat, & Onuphrius legit Bubona. Discrepant non parum termini isti. Erump. Ita est. Nam etiam Platina de hoc Celestino, fuisse illum patria Romanum, patre Petro cognomento Bubonis. Alii familiae nullam faciunt mentionem, sed solum quòd antea fuerit Hyacynthus vel Jacynthus dictus, ut Vrspergensis, Blondus, Sigonius & Baronius: quòd Diaconus Cardinalis S. Mariae in Cosmedin, uti ex Rogerio idem Baronius ann. 1191. n. 1. quem meritò Sigonius vocat Archidiaconum, cum in officio Levitæ, i. e. Diaconatu, annos sexaginta quinque expleverit, prout ex Petro Blasesi idem Baron l. c. notat. Aliunde igitur applicatio petenda.

15. COMES SIGNATUS. Bucel INNOCENTIUS III. Comes Signia. Carrer. (1198.) Erat de domo Comitum Signia, hocque dato simbolo se eligendum presensit, quasi designatus Comes, hincque ipse in scrutinio apposuit schedula sua suffraganti, fac mecum Domine signum in bonum. Concedo quidem personam indigitari. Sed in Conspectu potuit alius esse Comes; plures enim in Italia hoc præfulgent honore. Erump. Quid tum? Hunc tamen solum fuisse Comitem signatum, ut tum fieret Papa, eventus electionis docuit. Cur ergo non acquiescit Carrerius factæ concessioni? Idque eo magis, quo plus super electione novi Pontificis tunc fuit contentions. Nam uti ex Rogerio Baronius ann. 1198. n. 1. Cælestinus successorem destinabat Joh. de S. Paulo presbyterum Card. tit. S. Priscæ, cessurus ipsi Papatu etiam dum viveret. Cardinalis verò Episcopus Ostiensis nitebatur ut ipsemet fieret Papa. Similiter Dominus Portuensis (verba sunt Rogerii) Episcopus Cardinalis, similiter Dominus Iordanus de Fossa nova, similiter Dominus Gratianus & ceteri omnes unusquisque pro posse suo nitebantur, ut ipse fieret summus Pontifex. Unde patet error Bzovii, in ipso limine Annalium suorum impingentis, quando scribit ann. 1198. n. 1. hunc Innocentium III. eam sui admirationem, quamvis annos solum 37. natus esset, apud omnes excitasse, ut & Celestinus Pontifex summo magistratu se abdicare voluerit, si modò se superstate Patres eum subrogarent: & Celestino vitâ functo non alium digniorem judicarent Patres, cui Ecclesiam universalem committerent. Nam si hic Innocentius antea fuit Joh. Lotharius Diac. Card. S. S. Sergii & Bacchi patria

Anagninus, ex Comitibus Signia, ut vult Bzovius, quomodo is idem esse potest cum Joh. de S. Paulo presb. Card. S. Prisca, de quo Rogerius loquitur?

16. CANONICUS DE LATERE. Bucel. HONORIUS III. *Canonicus Lateran. Carrer. (1216) Interpres vertit H. III. familia Sabellâ Canonicus S. Johannis Lateranensis. Quasi verò Lateranum sit latus. Erip. Quali verò (inquam) in latere non possit ad Lateranum alludi, & acumen hujusmodi symbolorum ænigmaticorum non esset præcipuè in amphibologia & ambiguitate significationis quærendum, sub quâ olim in Oraculis spiritus mendax sæpius latere conatus.*

17. AVIS OSTIENSIS. Bucel. GREGORIUS IX. *insignia Aquila, Card. Ostiensis. Carrer. (1227.) Interpres, G. familia Comitum Signia Episc. Card. Ostiensis. cujus insignia Aquila nigro & rubeo variegata. Sic designari personam observat, at avis est vox generica, nihilque commune habet cum Cardinalatu Ostiensi. Erip. Semper eadem chordâ oberrat, immemor, esse amphibologiam hujusmodi oraculis propriam: nec designationem semper ex uno peti sed duobus etiam conjunctis, prout supra §. XX. ostensum. Quî ergo non posset Avis prænotare aquilam in hujus Papæ insignibus, & Ostiensis, quòd fuerit Episc. Card. Ostiensis?*

18. LEO SABINUS. Bucel. CÆLESTINUS IV. *cujus insignia Leo, Cardinalis Sabinus. Carrer. (1241) Interpres, Clemens IV. (imò Celestinus IV) Mediolanensis, cujus insignia Leo,, Card. Episc. Sabinus. Animal gentilitium cum titulo Cardinalatus favent Ciacono prophetanti adlibitum. Erip. Ne nihil diceret, saltem profitendum putavit, se invitum assentiri in re planâ.*

19. COMES LAURENTIUS. Bucel. INNOCENTIUS IV. *Comes Fliscus Cardin. S. Laurentii. Carrer. (1243) Interpres Innoc. IV. domo Flisca Comes Lavania Cardinalis S. Laurentii in Lucina. Insto, Papam nunquam vocatum Laurentium, qui ante promotionem dictus est Sinibaldus de Flisca, transeat ergo metonymia quâ titulus Cardinalis nius denominet titolarem. Forsan prævidit Malachias ardentem Innocentii zelum quo Friderico II. Imp. animosè restitit & Cardinales ad hoc rubeo pileo donavit, & inde eum flammis ferroque cedere nescium prænominauit Laurentium. Erip. Observa. Inconstantiam Carrerii. Supra*

Supra pluribus conatus erat evincere, non esse hanc prophetiam Malachia, & id credentes, tantum non dixerat *delirare*. Jam ipsemet deliraret ergo, agnoscens Malachiam hoc symbolo aliquid prævidisse. 2. Ejus ineptias in hac interpretatione, quando alteri faciliori, & quæ stylo horum symbolorum magis quadrat, aliam substituit longè peti-
tam, & quidem talem quam ipsemet evertit. Cur enim non æquè mihi fas sit regerere: *Insto, Papam nunquam vocatum Laurentium, qui ante promotionem dictus est, Sinibaldus de Flisca?*

20. SIGNUM OSTIENSE. Bucel. ALEXANDER IV. Comes Signia Cardinalis Ostiensis. Carrer. (1254) *Exponit A. IV. de Comitibus Signia Episcop. Card. Ostiensis. Hoc quadrare potest in similes titulares, & si pro Signia aut Signiensi ponitur signum, voces desinunt esse signa conceptuum. Signum equidem lethale P. P. adversus Manfredum in quem Episc. oppugnantem anathemata movit. Erixg. Quærit quod opponat, nec invenit, cum si attendisset ad stylum horum symbolorum in aliis, & allusionum ænigmaticarum genium perpendisset, facilè his ineptiis potuisset supersedere. Res enim liquida est.*

21. In eo jam Bucelini & Carrerii editiones differunt. Ille quidem habet, HIERUSALEM CAMPANIÆ & exponit URBANUS IV. Campanus Patriarcha Hierosolymitanus. Hic verò, TROYÆ IN GALLIA NATUS, & subjicit, (1261) *Si nullum Trecentem habeat Conclave ab isto, prænotatur P. P. Erixg. Quadrat perinde utrumque. Nam hic Urbanus fuit ex Trecenti Gallica urbe, quæ in Campania sita est, oriundus, & quoq; Patriarcha Hierosolymitanus, antequam eligeretur in Papam, prout vel ex Platina & notis Onuphrii constat. Quod verò Carrerius hanc prænotationem non nisi sub conditione admitit, fit ex hypothesebus, quarum falsitas supra §. XIII. & XV. ostensa.*

22. DRACO DEPRESSUS. Bucel. CLEMENS IV. *cujus insignia, Aquila draconem unguibus premens. Carrer. (1264) Interpres elucidat, Clem. IV. cujus insignia Aquila unguibus Draconem tenens, loquela hac est stemmatis tacente interprete & quovis alio moralis expositoria ingerente ex vita Clementis. Erixg. Ergo, ubi rerum testimonia ad sunt non opus est verbis.*

23. ANGUINUS VIR. Bucel. GREGORIUS X. *Vicecomes, insignia anguis. Carrer. (1271) Interpres Gregor. X. familia Mediolanensis*

lanensi Vicecomitum qua anguem pro insigni gerit. Transeat eventus
hac declaratio. Prophetam obtestor, non posse dici anguinum & va-
frum, qui in Syria existens nec de Papatu cogitans; assumptus fuit Lug-
duni ex Archidiaconatu Leodensi. Epix. Neco sensu dicitur angui-
nus, sed ad insignia, ut aliàs, respicitur. Ridicula ergo hæc obte-
statio, Audiatur seipsum Carrerius. Loquela hæc est stemmatis tacen-
te interprete. Cur enim non liceat virum anguinum dicere cui anguis
pro insigni est?

24. CONCIONATOR GALLUS. Bucel. INNOCEN-
TIUS V. Gallus Ord. Prædicatorum. Carrer (1276) Addit interpres
Ordinis Prædicatorum, ludit autem prænuntius in symbolo, & fallitur
innatione, cum Tarentasiensis, Burgundus aut Sabaudus potius quam
Gallus fuerit. Epix. Miror audaciam Carrerii negantis Tarentasienses
esse Gallos, eò quod sint Burgundi vel Sabaudi. Nimium hospes est
in rebus patriæ, vel gloriæ Regis sui invidet, si ignorat, quibus ille fi-
nibus Galliam circumscribat, imperium Oceano, famam qui termi-
nat astris.

25. BONUS COMES. Bucel. ADRIANUS V. Ottobonus
Comes Fliscus. Carrer (1276) Ciacon. Adrian. V. Ottobonus, familia
Flisca ex Comitibus Lavania, ex medietate nominis inditi & qualitate
originis coagulatur symbolum Bonus Comes, hoc autem plures affi-
cere posse patet. Omittitur Vicedominus post electionem ipsâ die defun-
ctus, qui non debet omitti: fuit Minorita & Archiev. Aquensis. Epix.
Posse hoc symbolum, absolutè consideratum, plures afficere, haud
dubium. Sed hoc loco & ordine positum, significat unicè hunc Adria-
num, qui & Comes & Bonus erat, dictus Ottobonus. Quis verò ille
Vicedominus, qui non debet omitti, cum omnes eum omittant? Nil de
eo Platina, Blondus, Sigonius, Bzovius. Et si eadem die mortuus
quâ electus, cui bono commemorandus? Nempe quoniam Mino-
rita fuit, ex sodalitia Carrerii, nollet hoc decus ordini suo perire.

26. PISCATOR TUSCUS. Bucel. JOHANNES XXI. Pe-
trus Cardin. Tusculanus, Carrer. (1276) Risum movet literatis insulsa
hæc Prædictio de Medico Vlisipponensi, qui licet fuerit ante Papatum
Cardinalis Tusculanus, nequaquam tamen Thuscus fuit neq; piscator.
Epix. Ita est, sed in voce Piscatoris alludi potuit ad ejus prænomen
Petrus, uti vocatum fuisse Platina, Sigonius, Bzovius, aliique testantur.
Nam

Nam Petrus fuit Piscator, & Piscatorem pro Petro ponitur *ἰσχυρῶς*, non negabile Carrerius, si phrasin sub annulo Piscatoris attendat. Eodem sensu Tuscanus dicitur per allusionem, quod fuerit Card. Tusculanus. Non hæc insulsa sunt aut ridicula magis quam superiora.

27. ROSA COMPOSITA. Bucel. NICOLAUS III. dictus Compositus, familia Ursina, cujus insignia, rosa. Carrer. (1277) Ciac. N. III. familiã Ursinã qua rosam in insigni gerit dictus compositus. nullam hic proponit interpretes doctrinam. Huic Ordo Minorum bonus odor fuit, mihique iste Pontifex odorifera rosa. *Ἐπιμ.* Hic nihil habuit quod reprehenderet Carrerius, nisi ut ineptè moneret, interpretem nullam hic proponere doctrinam. Quam tamen ipse videtur voluisse supplere, agnoscendo affectum hujus Papæ erga ordinem Minorum singularè, qui qualis fuerit, ex *Summario Pontificali* patet, quod temporibus Julius II. Papæ, unã cum aliis Privilegiis & statutis Fratrum Minorum, editum fuit. In quo refertur, quod ante electionem fuerit protector Ordinis Minorum, & jam Papa existens dixisse feratur, quod fratres eum offendere poterant sed ipse offendi non poterat contra fratres. Quod item, ad declarandum dubia Regulæ eorundem Minorum, cunctis aliis negotiis prætermittis, ferè duos menses impenderit, atque sic ediderit illam præclaram, maturam & perspicuam constitutionem, quæ incipit: *Exiit qui seminat* &c. Quod denique suis Bullis, constitutiones Papæ Honorii III. & Gregorii IX. de regula & stigmatis Francisci, confirmavit.

28. EX TELONEO LILIACEI MARTINI. Bucel. MARTINUS IV. cujus insignia lilia, thesaurarius S. Martini Turonensis. Carrer. (1281.) Ciac. subscripsit Martin. IV. cujus insignia lilia. Canonici & thesaurarius S. Martini Turonensis. (crediderim adjectivum liliacei ad distinctionem Ecclesiarum S. Martini positum potius quam ad prænotanda insignia Papæ, Turonensis enim Ecclesia præ cæteris liliata dicitur, quia urbs Regia & Sedes Regum fuit. *Ἐπιμ.* Sit ita, sic comelius symbolum quadrabit.

29. EX ROSA LEONINA. Bucel. HONORIUS IV. Sabellus, cujus insignia rosa à leonibus gestata. Carrer. (1281.) Recurrit enodatio ad familiam Sabellam Honorii cujus insignia rosa à leonibus gestata. *Ἐπιμ.* Tacet, ergo consentire videtur.

30. PICUS INTER ESCAS. Bucel. NICOLAUS IV. *Picenus Patria Esculanus. Carrer. (1288.) Nihil hic habet Ciacon. praeter regionis seu Piceni & Patria Ascoli mentionem. Ego autem non capio pronosticum istud pro Generali Minorum assumpto, neque enim Picenus seu ex Marchia Ancona dici potest Picus, neque urbs Ascoli Escaneque Pontifex iste solus inter escas, Qui potest capere capiat. Eπικρ. Qui stylum horum symbolorum in aliis attendit, facile capit. Nam hic Papa fuit antea cum esset Generalis Minorum Fr. Hieronymus de Esculo dictus.*

31. EX EREMO CELSUS. Bucel. CAELESTINUS V. *ex eremita Pontifex. Carrer. (1294.) Transeat symbolum sicut in brevi transiit celsitudo Pontificia qua se abdicavit post quinque menses. Eπικρ. Et hic nil habet quod regerat.*

32. EX UNRARUM BENEDICTIONE. Bucel. BONIFACIUS VIII. *Benedictus Cajetanus cujus insignia unda. Carrer. (1294) Interpres exponit Bonif. VIII. vocatus Benedictus Cajetanus cujus insignia unda. Ex nomine mutuatur benedictionem, & ex cognomine undas; vix capio quod huic nomen proferat benedictiones, cum tot eodem insigniti pessime audierint, & iste pejus habeatur ab Historicis de quo vulgo dicitur intravit ut vulpes, regnavit ut leo, mortuus est ut canis, tum dato quod familia ista Hispana dicta sit Caetana à Cajeta urbe mari adjacente, Bonifacius erat Romanus. Eπικρ. Errat Carrerius 1. Quando ex cognomine dicit undas peti in hoc symbolo, cum tamen ad insignia haec respiciant, adeoque quae de Cajeta mari adjacente & patria hujus Bonifacii objicit, aliena sunt. 2. Quando nomen quod hic Papa in baptismo accepit, confundit cum nomine quod substituit illi Pontifex factus. Nam Benedictus vocabatur ante Pontificatum. Quotquot verò Benedicti pessime audierunt inter Pontifices, sic in Papatu nominabantur. Cur verò appellativè accipit, quod ad nomen proprium est referendum?*

33. CONCIONATOR PATERELIS. Bucel. BENEDICTUS XI. *Nicolaus Ord. Prædicatorum. Carrer. (1303) Silet hic interpres postquam dixit Fr. Nicolaus Ordinis Prædicatorum: dicam illud cognomine Bocasinus, nam eloquentia claruit aliisque mentis dotibus qua ex Generalatu ad summum Pontificatum evexere: forsitan qui B. Nicolai de Patara nomen præferbat, sortitus est ab oraculo per metony-*

metonymiam cognomen Patereus. ΕΠΙΚΡ. Iterum conjecturis suis firmare conatur prænotationem quam aliàs studet evertere. Ex duabus autem quas affert, posterior non incommoda est; quòd alludatur ad *Nicolaum de Patara*, qui ille ipse est cujus festum 6. Decembr. solet celebrari, de quo, præter illa quæ *Hospinianus* notavit, multa habet *Pet. de Natal. l. 1. c. 33.* Prior verò fundamento caret, præsertim si cognomen *Bocasini* eidem tribuatur, cùm tamen *Bzovius ad ann. 1303. n. 13. F.* Nicolaum *Bocasium* vocet, quod si quis per *Italicum bocca* (quomodo *os* vocant) explicet, nihilominus ad eloquentiam ineptè applicabitur.

34. DE FESSIS AQUITANICIS. Bucel. CLEMENS. V. *Aquitanus, cujus insignia fesse.* Carrer. (1305) *Interpres exponit C. V. natione Aquitanicus, cujus insignia fesse erant: vanam faciunt predictionem, qui Burdegalum (fortè Burdegalam scripsit) cujus erat Clemens Vasconia recensent. (fortè accensent.)* ΕΠΙΚΡ. Quid hæ fesse sibi velint, aut significant, fateor me ignorare, adeoque hunc terminum Heraldicum peritioribus explicandum relinquo. Nec capio Carreris censuram. Quòd si enim voluit, Burdegalam (cujus antea episcopus fuerat hic Clemens, tunc *Bertrandus Gottus* nomine) non esse Vasconia accensendam, aut si accenseatur, Clementem non posse dici *Aquitanicum*, erravit. Quomodocunque enim fines *Aquitania* determinet, *Vasconia & Burdegala* ad eam pertinebunt.

35. DE SUTORE OSSEO. Bucel. JOAN. XXII. *fam. Ossatoris filius.* Carrer. (1316.) *Demonstrativum & non propheticum est symbolum; ponit enim ob oculos Jacobum Ossam sutoris filium, (adversensem Lugduni creatum, ubi stirps vulgò cognita.* ΕΠΙΚΡ. Si demonstrativum & propheticum opponerentur, certè non potuissent prophetae toties illud suum *Ecce* ingeminare. Sit ergo hoc symbolum propheticum, etiamsi demonstrativum.

36. CORVUS SCHISMATICUS. Bucel. NICOLAUS V. *Corbarius Antipapa.* Carrer. (1328.) *Interpres habet N. V. qui vocabatur frater Petrus de Corbario contra Johan. XXII. Antipapa Minorita. Hoc est historiam adducere & symbolum quod unicuique Pseudopontifici potest assignari præterire: ad plenam historia notitiam vide nostrum digestum fidei fol. 1063.* ΕΠΙΚΡ. 1. Semper de Minoritis suis sollicitus est. 2. Etiam per historiam symbola declarantur. 3. Non

præterit signum, qui *corvum* explicat per nomen *Corbarii*, & *Schismaticum* per *Antipapam* in schismate creatum. 4. Symbolum non est, *Schismaticus*, quod unicuique Pseudopontifici quadrat, sed, *Corvus Schismaticus*, quod soli *Nicolao V. Corbario*.

37. FRIGIDUS ABBAS. Bucel. BENEDICTUS XII. *Abbas fontis frigidi. Carrer. (1334.) Interpres exponit B. XII. Abbas monasterii fontis frigidi Diæcesis Narbonensis. Plenius dicam, monachum hunc Cisterciensem verè frigidum fuisse Abbatem qui parentes non fovit, cujusque erat sententia, si mei non fuerint dominati, tunc immaculatus ero. Επιρρ. Nempe, quia monachus fuit Cisterciensis. Si Minorita fuisset, non reprehenderet Carrerius, quod laudi potius cedebat, non fovere parentes i.e. non extollere agnatos per solum favorem, & nolle Sion in sanguinibus adificare, uti Hadrianus VI. teste Onuphrio, dicere solebat. Prior ergo sufficit applicatio, quod Abbas fuerit monasterii fontis frigidi, etiam si hæc plenior omittatur.*

38. DE ROSA ATREBATENSI. Bucel. CLEMENS VI. *Atrebas, insigni rosa. Carrer. (1342.) Interpres habet C. VI. Episcopus Atrebatensis cujus insigni rosa. At istud gentilitium nihil habet commune cum Episcopatu, ut rosam, ne dicam rosas, denominet gentis Camillaceæ. Επιρρ. Necdum stylum harum prænotationum assequitur, aut vult assequi. Habet istud gentilitium aliquid cum Episcopatu commune, quia uni tertio utrumque convenit. Nec plus inter rosam & rosas discriminis quàm inter enses & enses, de quo supra 12.*

39. DE MONTIBUS PAMMACHII. Bucel. INNOCENTIUS VI. *Cardin. tituli Pammachii, cujus insignia sex montes. Carrer. (1352.) Interpres subscribit Innocentius VI. Cardinalis S. Joannis & Pauli tituli Pammachii, cujus insignia sex montes: alluditur ad patrium locum dictum mons in Lemovicensi solo vel ad ejus Episcopatum Claromont. simulque ad Cardinalatus titulum. diffusior mihi videtur metonymia hæc quàm nomen tituli sacri transfertur ad gentilitium. Επιρρ. Non displicent hæc Carrerii conjecturæ, qui hic demum agnoscit istas in his symbolis allusiones, quas antea sæpius rejecit.*

40. GALLUS VICECOMES. Bucel. URBANUS V. *Gallus ad Vicecomes nuncius. Carrer. (1362.) Quaratur ad hoc Oedipus. Quodenim affert Ciacon. Urbanus V. Nuncius Apostolicus ad Vicecomes Mediolanenses, extraneum est, delegatio enim ad aliquem non*
trans-

transfert qualitatem ejus ad Nuncium: nec ullo modo Guilelmus de Grifaco Abbas Victoris Massiliensis dici potest Vicecomes. *Επισημ.* Fateor hanc explicationem esse longius petitam, adeoque aliam quærendam quoad posteriorem symboli partem. Nam in priori res evidens est.

41. NOVUS DE VIRGINE FORTI. Bucel. GREGORIUS XI. Belfortis cogn. Card. tit. S. *MARIE NOVAE*. Carrer. (1370.) *Interpres sic legit Gregor. XI. qui vocabatur Petrus Belfortis Cardinalis S. Mariae Nova; agnosco metalepsin seu transumptionem unius rei ad aliam ex consequentia colligendam aut ex conversione, fortis de Virgine Nova, personam ad titulum Cardinalatus transferendo. Rem expressius tangam si dixerò, Gregorium devenisse novum Pontificem ex resolutione referendi Romam Petri sedem quam svasit Catharina Senensis virgo fortis. Επισημ.* Ita quidem est, quòd hic Pontifex suavis Catharinæ Senensis sedem Papalem Avenione Romam retulerit, si fides istis quæ *Bzovius ad ann. 1370. n. 20. §. 26.* in excerptis vitæ ejusdem Catharinæ notat. Sed tamen, cum alii, nempe *Platina, Blondus & Nauclerus*, id potius tribuant responso Episcopi, qui jussus ad Ecclesiam suam redire, Pontificem, cur ipse quod juberet, non faceret? interrogaverat: malo priorem applicationem, utut metalepticam, sequi, accommodatam stylo horum symbolorum, quàm hanc *Carrerii* conjecturam probare.

42. DE CRUCE APOSTOLICA. Bucel. CLEMENS VII. Cardin. S. S. *Apostol. cujus insignia Crux.* Carrer. (1378) *Clemens VII. Antipapa. Interpres habet Clem. VII. qui fuit Presbyter Cardinalis XII. Apostolorum cujus insignia crux. Non aperitur symbolum declarando simpliciter insigne Clementis ex stirpe Comitum Geneva, ut sic enim non est crux Apostolica, seu tituli 12. Apostolorum. Sed schisma in Clemente coeptum & per 50. circiter annos Avenione prolongatum vera fuit crux Sedis Apostolica. Επισημ.* Sed Schisma non est Clemens, cui hoc tantumquam symbolum tribuitur. Nimis verò subtiliter insignia ut sic considerat, & conjunctionem insignium cum titulo Cardinalitio oppugnat, cum supra in *Calestino IV.* dixerit, eandem *Ciaconio* favere.

43. LUNA COSMEDINA. Bucel. BENEDICT. XIII. de Luna, Cardin. B. M. V. de Cosmedin. Carrer. (1393) *Antipapa Petrus de Luna Arragonius diocesis Sarragocæ, Diaconus Cardinalis S. Mariae in Cosmedin, cujus gentilitium Luna, quam in instabilitate imitabatur.*

pacem & unionem Ecclesia modo requirens, modo impediens contra praestitum juramentum. Epixp. Rectè se habent hæc omnia & ad symboli confirmationem faciunt.

44. SCHISMA BARCHINONIUM. Bucel. CLEMENS VIII. *Antipapa Canonicus Barchinonensis. Carrer. (1424) Clement VIII, successor Benedicti in schismate. Benedicti duo tantum superstites Cardinales subrogant Egidium Munionem, Canonicum Barchinonensem. Constat autem, recusasse nomen dignitatis, hancque impellente Alphonso Rege Arragonia suscepisse, & post 4. annos abdicasse. quare applicatur symbolum quod cum Clemente cessarit schisma. Epixp. Prior applicatio simplicior est, & sufficit, quod hic Canonicus Barchinonensis in schismate fuerit electus. Cessasse hoc in eodem, symbolo haud innui videtur.*

45. DE INFERNO PRÆGNANTI. Bucel. URBANUS VI. *Pregnanus, natus in loco qui infernus dicitur. Carrer. (1378) Interpretes referat Urbanus VI. Neapolitanus natus in vico qui dicitur infernus. Non hic stat summa enigmas: quero quid parturiant iste infernus per Bartholomæum Prignanum, odia, vindictas immanes, immersionem quinque Cardinalium saccis inclusorum &c. Epixp. Si non acquiescit Carrerius interpretationi simplici, sed infernum in quo natus hic Pontifex, ceu omen, ad mores ejus velit referre, per me quidem licebit.*

46. CUBUS DE MIXTIONE. Bucel. BONIFACIUS IX. *Thomacellus cujus insignia cubi. Carrer. (1389) Interpretes legit Bon. IX. de familia Tomacella Genuensis cujus insignia cubi. Quero unde extrahit & quâ mixtione solidantur. Epixp. Ineptè. An necdum stylum horum symbolorum assequitur, & conjunctionem Grammaticam ac verbalem citra Physicam & realem, cum tot ejus fuerint in superioribus exempla?*

47. DE MELIORE SYDERE. Bucel. INNOCENTIUS VII. *de Melioratis, cujus insignia sydus. Carrer. (1404) Ciaco. subscribit Innoc. VII. vocatus Cosmas de melioratis patria Sulmonensis in regno Sicilia, cujus insignia sydus; sæpè jam vidimus domum & gentilitium enucleare Symbolum tantisper obscuratum. Epixp. Rectè. Sed non ubique id agnovit Carrerius, cum res v.g. in Lucio II. Urbano III. Greg. VIII. Clem. III. evidens esset.*

48. NAU-

48. NAUTA DE PONTE NIGRO. Bucel. GREGORIUS XII. Venetus, praeses Ecclesiae Nigropontanae. Carrer. (1406) Interpres habet Greg. XII. Venetus dictus Angelus de Carrerio Commendatarius Ecclesiae Nigri Pontis. *Quaero cur nauta quaeve relatio nauta ad praefecturam Ecclesiae? Modernus Chronologista Gallus nuncupat hunc de Carriere, movet ergo me cognominis identitas ut ejus symbolum enucleem; nautam dico, quia Venetiae mari immersa cives suos sic facit compellere saepius assidentes navigiis quam terra quorum numerus intra septa civitatis mille quadringenta excedit, quibus canales obeundo quadringentis & quinquaginta pontibus distinctos necesse est ut quisque nauticam calleat, sicque Venetus nauta dicitur, iste autem praenunciatur de Ponte nigro, forte ob pontem adjacentem Palatio suo sic dictum. Ewig. Quæstionem ineptam, responsione emendat, dum ostendit, quomodo nauta possit Venetum notare, quamvis gryphus Grammaticus sit, Venetiae mari immersa cives suos sic facit compellere. Quare autem potius à Ponte nigro, quam ab Ecclesia Nigropontana, ratio appellationis de ponte nigro sit petenda, causam non video, praesertim si ad alia symbolorum horum attendam.*

49. FLAGELLUM SOLIS. Bucel. ALEXANDER V. Archiepisc. Mediolani S. Ambrosii, hujus flagellum, illius insignia Sol. Carrer. (1409) Interpres legit Alex. V. ex Creta Gracia ex Ordine Minorum Archiep. Mediolan. & Cardin. tituli, 2. Apostolorum cujus insignia Sol: addam ego Solis hujus septem radios esse flagellum terra, unde David de viro à Deo protecto ait, Sol non uret te. Ewig. Applicatio flagelli longius quidem videtur petita. Cùm tamen hic Alexander fuerit Archiep. Mediolani, quod Ambrosius imprimis clarum reddidit, cui vindici potestatis Ecclesiasticae acerrimo, tanquam regum castigatori, flagellum tribuunt, transeat & valeat quantum potest. Solem verò nube quadam obduxit Carrerius isto suo additamento, in quo nec sensus, nec ratio. Capiat qui potest.

50. CERVUS SIRENÆ. Bucel. JOHANNES XXIII. Card. S. Eustachii cum cervo, Bononia Legatus, Neapolitanus. Carrer. (1410) Interpres habet Joan. XXIII. Diaconus Cardinalis S. Eustachii qui cum cervo depingitur Legatus Neapolitanus. Capiat qui poterit intentum propheta, dato enim quod Cardinalitius titulus per cervum innuatur, vox hæc non concordat Syrenæ, nisi dicamus ingenium Baltasaris Cossæ
indi

indicari qui quasi Cervus fugit à Concilio Constantiensi, ne promissis & fidei data de abdicando Papatu ad exterminium schismatis stare cogere-
tur, retractus autem studio Sigismundi Imperatoris & Concilii loqueba-
tur quasi Syrene, fallebat tamen, ideoque formato in eum processu depoa-
situs fuit. Επιση. Et hic amplior conjiciendi occasio. Cervus Eusta-
chii haud firmo stat talo. Nec video, quomodo Sirene Legatum Bo-
noniensem aut Neapolitanum notet. Carrerii quidem conjectura
magis quadrat personæ, sed non ita stylo ordinario horum symbo-
lorum. Ego quid de hoc diabolo incarnato (uti vulgariter eundem
appellatum fuisse ex Concil. Constantens. sess. XI. art. 6. apparet) di-
cam non habeo, nisi hominem qui (teste Onuphrio) nullam neque fe-
dem norat, neque religionem, cum monstro quovis, nedum Sirene
summo jure potuisse conferri.

51. CORONA VELI AUREI. Bucel. MARTINUS V. Co-
lonna, cujus insignia columna cum corona. Card. S. Georg. ad velum au-
reum. Carrer. (1417) Ciacon. legit Mart. V. familia Columnâ Card.
S. Georgii ad velum aureum. Jungo coronam auream familia titulo
Cardinalitio, sic quadrat symbolum. Επιση. Unicum noto, variare ti-
tulum Cardinalitium. Nam apud Bzovium & Sess. 41. Concil. Constant.
vocatur Card. S. Georgii ad velum aureum. In Catalogo autem Car-
dinalium, quem Bzovius idem an. 1417. n. 3. exhibet, dicitur Card.
S. Georgii in Velabro. Denique Platina in Joh. 24. habet tit. ad Vellus
aureum. Primus tamen verior videtur, adeoq; & symbolum quadrare.

52. LUPA CÆLESTINA. Bucel. EUGENIUS IV. Cano-
nicus Cælestinus Episcopus Senensis. Carrer. (1431) Interpres habet
Eug. IV. Canonicus antea regularis Cælestinus & Episcopus Senensis.
Nihil hic eruitur à stemmate. Canonicatus congregationis S. Georgii in
Alga sub habitu Cælestino cum homusia & pelle lupina vel alia in si-
gnum humilitatis & solitudinis assignata, ut moris est, symbolum semi-
aperit. Επιση. Cælestinus Canonicus symbolum semiaperit. Sed qui
Lupa possit in habitu Cælestino cæruleo, cum homusia & pelle lupina
quæri, non capio, aut invenio.

53. AMATOR CRUCIS. Bucel. FELIX V. Dux Sabau-
dia Amadeus cujus insignia crux. Carrer. (1439) Interpres subscri-
psit F. V. qui vocabatur Amadeus Dux Sabaudia, cujus insignia crux:
quæro, cur amator crucis? non ideo tantum quia consignato Ducatu
Comiti

Comiti Geneva Ludovico primogenito suo secessit in solitudinem Ripa-
lia Diocesis Lauzana, sed quia inde à Concilio Basileensi adductus &
declaratus Papa, cessit ob amorem crucis Nicolao V. & renuntiavit.
Erix. Vera hæc omnia, sed impertinentia, dum iterum frustra qua-
rit connexionem realem in symbolo, quod ex prænomine & insi-
gnibus componitur.

54. DE MODICITATE LUNÆ. Bucel. NICOLAUS V. Lunensis humiligenere. Carrer. (1447) Interpres legit N. V. Lunen-
sis de Sarsana humilibus natus parentibus. Luna qua Diocesi nomen
confere urbs fuit aquata solo, ex cuius ruinis facta est Sarsana, ut scri-
bit Aviti tomo 3. Cosmographia. Inde natus N. est de modicitate Luna.
Erix. Rectè.

55. BOS PASCENS. Bucel. CALLISTUS III. insignia, bos
pascens. Carrer. (1455) Interpres C. III. Hispanus cuius insignia bos pas-
cens: Alphonsus Borgia iureconsultissimus loca maritima Turcarum
depastus est. Erix. Ineptè. Sufficit symbolum ad insignia referri,
neque bellum, quod Turcis magno animo, etiam antequam Pontifex
fieret agitatum, indixit, huc ullatenus pertinet.

56. DE CAPRA ET ALBERGO. Bucel. PIUS II. Secre-
tarius Cardinalium Capranici & Albergati. Carrer. (1458) Ciac.
P. II. Senensis qui fuit à Secretis Cardinali Capronico & Albergato.
Quàm extrinsecum sit hoc ad promotionem supremam qua sic prænun-
tiatur quis non videt? Erix. Sit extrinsecum, dummodo quadret,
ut evidens.

57. DE CERVO ET LEONE. Bucel. PAULUS II. Praeses
ecclesie Cerviensis, Cardinalis S. Marci qui Leo dicitur. Carrer. (1464)
Interpres sic habet. Paul. II. nobilis Venetus, qui Ecclesia Cerviensis Com-
mendatarius fuit, & Cardinalis tituli S. Marci, itaque ex Cardinalatus
& diocesi coaptatur symbolum. Erix. Ita est. Sed Marcus Leo di-
citur, quia per hunc apud Venetos representatur, ex quatuor anima-
lium Ezech. I. 10. ad quatuor Evangelistas receptâ applicatione.

58. PISCATOR MINORITA. Bucel. SIXTUS IV. Pesca-
toris fil. Minorita. Carrer. (1471) Ciacon. S. IV. Piscatoris Genuensis
filius, Franciscanus, genus & ordo verificant symbolum eius qui per sin-
gularem eloquentiam in predicando piscator fuerat amicitia nobilissima
familia in Sabaudia Roborea seu du Roïere qua gentilitia sua & cogno-

menes transmisit. Et inq. Si genus & ordo verificant symbolum, quid ineptias insuper piscari attinet? Quis unquam piscatorem amicitia audivit?

59. PRÆCURSOR SICILIÆ. Bucel. INNOCENTIUS VIII. *Joan. Baptista aulicus Regis Sicilia. Carrer. (1484) Interpres innoc. VIII. ex nobili familia Genuensi Cibo vocatus Johannes Baptista, & vixit in curia Regis Alphonsi Sicilia. Nomen Baptismi & famulatus id exponunt. Omnes ergo qui baptista dicuntur præcursores erunt. Et inq.* Non, sed omnis qui *Job. Baptista* vocatur, poterit nomine præcursoris designari, quod sufficit.

60. BOS ALBANUS IN PORTU. Bucel. ALEXANDER VI. *cujus insignia Bos, (Cardinalis Albanus & Portuensis. Carrer. (1492) Ciacon. Alexander VI. Rodericus Borgia dictus ex materno suo avunculo Calisto III. qui ex gente Lenfolia ortus erat, Episcopus Card. Albanus & Portuensis. Itaque ex cognomine & gentilitio Borgiano, bos & ex duobus Episcopatibus, cetera bos equidem lascivius qui in Italia desolationem, ut nothos suos exaltaret, natus visus est. Et inq.* Verissime, secundum epitaphium eidem à Sannazario scriptum lib. 2. epigram. Fortasse nescis cujus hic tumulus fiet &c. Sed præter mentem symboli.

61. DE PARVO HOMINE. Bucel. PIUS III. *Piccolomini. Carrer. (1503) Ciacon. P. III. de familia Piccolomini. Addit Onuph. in Epitome, brevis Pontificatus 26. dierum, sed ingens gloria, non ergo parvus homo qui & nepos Pii II. Et inq.* Iterum aliò refert quàm oportebat, & appellativè accipit quod propriè intelligendum. Piccolomini Italicè parvum hominem notat. Ergo & contra.

62. FRUCTUS JOVIS JUVABIT. Bucel. JULIUS II. *insignia quercus arbor Jovis. Carr. (1503.) Interpres Jul. II. Ligur seu Saonensis, cujus insignia: quercus Jovis arbor. Apertius expono. Julius nepos erat Sixti IV fuitque Novitius Minorita Perusia. Sixtus juvit ad promotionem, vel iste designatus per quercum juvabit Ecclesiam bonaejus recuperando ab occupantibus, & Gallos ab Ecclesia explodendo, à quorum potentia timebant Principes Italia. Et inq.* Omnia hæc contorta sunt. Aliud arbor Jovis, aliud fructus Jovis. Et si juvabit ad promotionem Sixti IV. referatur, erit is Jupiter, aut fructus Jovis. Nec ille iuvit ecclesiam qui eandem bellis gravissimis implicuit & totius Italiae statum turbavit. Aliam ergo applicationem acutiores quærant.

63. DE

63. DE CRATICULA POLITIANA. Bucel. LEO X. Laurentii Medici filius, Politiani discipulus. Carrer. (1513) Ciacon. Leo X. filius Laurentii Medici & Scholaris Angeli Politiani. Puerile hoc dico quia ad Grammaticam recurrit & colludit in nomine Parentis. Abecedarium sapit. Et imp. Quæro, num puerile sit & Abecedarium sapiat, aliquem per Parentem & præceptorem designare? Et annon craticula denotare potest Laurentium, cum S. Laurentius martyr in eâ sub Decio tostus legatur? Qui verò Grammaticam ita contemnit Carrerius, dignus est, qui ad scholam Politiani ablegetur, ut saltem ab eo interpungere discat, & scribere aliquanto politius, quàm facit, doceatur.

64. LEO FLORENTIUS. Bucel. ADRIANUS VI. Florentii filius, insignia Leo. Carrer. (1522.) Ciacon. Adrian. VI. Hollandus Florentini filius cujus insignia Leo, quæro cur Leo prænunciatur, qui nomen Baptistini retinuit, & nihil minus fuerit quàm Leo timiditatis inculpatus. Et imp. Quæstio inepta, ad quam jam sapius respondi. Non enim quæritur, an hæc symbola satis commodè sine adhibita, sed an quadrent. Quod in hoc evidens.

65. FLOS PILEI ÆGRI. Bucel. CLEMENS VII. Medices Florentinus, cujus insignia boli & lilia. Carrer. (1523) Ciacon. Clemens VII. Florentinus de domo Medicea cujus insignia pila & lilia: agrè post [fortè potest] illud enucleari licet retrocedas ad Julianum Medicum occisum in Ecclesia S. Reparata qui Clementem utero matris adhuc inclusum reliquit tanquam florem Patris metonymicè per pileum agrum representati. Hoc commentus est P. Georgen Minimus. Et imp. Verè commentus est. Mihi utraque explicatio insufficientis videtur, præsertim quia pila & pileus differunt. Quærant ergo alii commodiorem.

66. HIACYNTHUS MEDICORUM. Bucel. PAULUS III. Farnesius, insigne lilia cerula Card. S.S. Cosma & Dam. Medicorum. Carrer. (1534) Interpres legit Paul. III. Farnesius qui lilia pro insignibus gestat, & fuit Cardinalis S.S. Cosma & Damiani: cerulea sex Farnesiorum lilia ex imitatione naturali pro hyacintho usurpantur & ad Cardinalitium titulum S.S. Medicorum traducuntur an congruè videbit lector. Et imp. Hactenus eatenus congruè, donec melior applicatio detur.

67. DE CORONA MONTANA. Bucel. JULIUS III. *Job. Maria de Monte. Carrer. (1550) Interpres habet Julius III. antea vocatus Joannes Maria de Monte cognomen & gentilitium rium montium duabus lauri coronis cinctorum, pronostium confirmat. Eπικρ. Fateor & assentior.*

68. FRUMENTUM FLOCCIDUM. Bucel. MARCELLUS II. *cujus insignia frumentum, floccidam brevi Pontificatu. Carrer. (1555.) Ciacon. M. II. cujus insignia cervus & frumentum floccidam, quòd citius exaruerit Pontificatus eiꝰ, (leg. idꝰ) 21. die. Eπικρ. Et hæc applicatio satis quadrat.*

69. DE FIDE PETRI. Bucel. PAULUS IV. *antea Petrus Carafa. Carrer. (1555.) Neapolitanus ex familia Charafe, idest, chara fides designatur, qui Petri sedem occupabit, & charafis. Eπικρ. Quid sibi vult illud, & charafis? Quadrat symbolum aliàs eo magis, quòd hic Paulus, Onuphrio teste, ante Pontificatum Job. Petrus vocatus.*

70. ÆSCULAPII PHARMACUM. Bucel. PIUS IV. *Job. Angelus Med. Carrer. (1560) Ciacon. P. IV. Mediolanensis ex familia Medicea vocatus Angelus Medices. Peritissimus Medicina & ex Medicea gente ortus, absolvit Conc. Tridentinum, quod pro pharmaco salutis spiritualis agnoscitur. Eπικρ. Sed non à Gallis, aliàs dudum illud recepissent. Sibi ergo habeat Carrerius hoc pharmacum nil ad rem faciens.*

71. ANGELUS NEMOROSUS. Bucel. PIUS V. *Michael, ex oppido Boschi. Carrer. (1566) Interpres P. V. Michael vocatus natus in oppido Boschi quasi verò si vocaretur Gabriel &c. non diceretur Angelus. Eπικρ. Quasi verò cum vocetur Michaël, non possit dici Angelus, & hæc voce prænotari, æquè ac nemorosus, aliquem qui ex oppido, quod à Nemore nomen habet, oriundus, denotat.*

72. MEDIUM CORPUS PILARUM. Bucel. GREGORIUS XIII. *cujus insigne medius draco, gestans Cardinalis pilas Pii. IV. à quo creatus est Card. Carrer. (1572) Ciacon. G. XIII. cujus insignia medius draco Cardinalis creatus à Pio IV. qui pilas in armis gestabat. Quid quæso influunt symbolo discretivo aliena insignia. Eπικρ. Causa dicta est, ut subindicetur à quo creatus sit Cardinalis hic Hugo Boncompagnus, Canonista, nempe ab aliquo Mediceo.*

73. AXIS IN MEDIETATE SIGNI. Bucel. SIXTUS V. quò

qui axem in medio Leonis pro insigni habebat. Carrer. (1580) Interpres S. V. qui axem in medio Leonis gestat, quid hac significant enarrent. Minorita qui eum ab aratore Felice Perreto natum in oppido montulco susceperunt & sublimarunt, & ut stellam polarem in medio Ecclesie inconcussam viderunt. Ewixp. Lepidè. Significatio non esset satis plana, nisi axis in polum, & signum in Ecclesiam mutarentur. Non opus ut Minoritas enarrantes audiamus. Insignia loquuntur, in quibus signum notat Leonem, quippe unum ex 12. signis Zodiaci.

74. DE RORE COELI. Bucel. URBANUS VII. Archiep. Rossanensis in Calabria ubi manna legitur. Carrer. (1590) Interpres Ioan. Baptista Castannens, qui fuit Archiep. Rossanensis in Calabria, ubi manna colligitur Principatus in quo habetur iste Archiepiscopatus Rossana vocatur, non sapit mihi calabrese hoc prognosticum, neque profuit ros Urbano defuncto die 12. Ewixp. Allusio ad Rossanam evidens, etiamsi Carrerio id non sapiat.

75. DE ANTIQUITATE URBIS. Bucel. GREGORIUS XIV. utroque parente antiquissima familia ipse antiquus. Urbis restaurator. Carrer. (1590) Explicat hic Ciaconius dicens G. XIV. Senatoris Mediolanensis filius dictus Nicolaus Sfondratus. Insulsum videtur hoc prognosticum cum Roma qua tot protulit Pontifices sit antiquior Mediolano 359. annis duntaxat ante Christum fundato & opera S. Barnaba religione imbuta 17. post Christum. Ewixp. 1. Roma est antiquior Mediolano. E. insulsum, hanc urbem vocare antiquam, quæ tamè trecentis & amplius annis ante Christum natum fuit. Quæ consequentia? 2. Bucelinus propius accedit quando ad familiæ antiquitatem refert & restorationem antiquitatum urbis.

76. PIA CIVITAS IN BELLO. Bucel. Nemo hucusq; explicavit. Carrer. (1591) INNOCENTIUS IX. Alludit symbolum ad tempus electionis. Roma enim partiaria Hispanice lingua adversus Galliam & Regem Navarra Henricum IV. copias militares suppeditabat, quia de pietate & religione prætexabatur bellum. Ewixp. Valeat quantum potest Gallica hæc interpretatio quæ Ciaconio Hispano nunquam in mentem venisset.

77. CRUX ROMULEA. Bucel. CLEMENS VIII. cuius insigne trabs argentea tribus segmentis interstincta ad modum Crucis Pontificis Romæ. Carrer. (1592) Hippolitus Aldobrandinus à stirpe Romulo

muli per primum familia Christianum descendere notatur, si ergo crux designet Hippolitum Florentinum, non hæreo in Romuleo. ΕΠΙΧΡ. Buccelini explicationem præfero.

78. UNDOSUS VIR. Bucel. LEO XI. paralyti obnoxius. Carrer. (1605) 70. ætatis suæ anni 27. diebus Papatus immergi sunt Alexander Medicus filius Octaviani consobrinus Cosmæ magni Etruriae Ducis in mediterraneo potentissimi, cum eadem habeat insignia consanguinei qualitatibus indicari potest, & dici undosus vir. ΕΠΙΧΡ. Iterum Buccelini explicatio mihi magis placet.

79. GENS PERVERSA. Bucel. PAULUS V. nemo expli-
cavit. Carrer. (1605) Camillus Borghesius Senensis laudabiliter regnavit 16. ferè annis, currit ergo symbolum per antiphrasin ut lucus quod minimè luceat, neque insignia draco & aquila, etsi animalia feralia magis enucleabunt. ΕΠΙΧΡ. Late ergo donec commodâ interpretatione hæc gens perversa pateat. Cæterum quod laudabiliter regnavit, Veneti non agnoscent, quos temerè interdicto subjecit, auctoritati Pontificiæ quoad temporalia immensum nocens in futurum, uti Barclajus in Apologia ostendit, meritò notans audaciam Philosophiæ Curialium, quæ sceptrâ omnia laceffere aliquot syllogismis non veretur. In quibus habemus gentem perversam, quam quærimus.

80. IN TRIBULATIONE PACIS. Bucel. GREGORIUS XV. sub quo Imperium maximè turbatum, nunquam hucusque respiravit. Carrer. (1621) Ex Bononiensi antiqua Ludovisia familia puniceo scuti tribus lemniscis seu vittis aureis obliquè diffindit historia temporis declarat prognosticum. bellantibus enim inter se Ducibus Carolo Emmanuele Sabaudia & Ferdinando Mantua intermixtoque Philippo III. Rege Hispania Paulus V. Archiep. Bononiensem Alexand. Ludovisi negotiatorem pacis delegavit ad oratores Franciæ & Hispaniæ, qui ex felici eventu Cardinalatum à Paulo obtinuit, & toto Pontificatu bellum vixit in omnibus ferè partibus Europæ. ΕΠΙΧΡ. Et hoc valeat quantum potest.

81. LILIUM & ROSA. Bucel. URBANUS VIII. Florentinus, cui Vrbi liliū pro insigni, ipsi rosis amicissima apicula: Cæterum respici ab Octavo videtur Urbanus IV. cuius insignia liliū & rosa. Carrer. (1623.) Massens Barberinus Florentinus ejus insignia tres apes aureæ in scuto carulo insidere solent apes liliū & rosis & succum expris-

exprimere quo nutriuntur ad satietatem, unde dicuntur metonymicè liliū & rosa; sicut qui auro & melle nutritur, inde dulcis & mel nuncupatur. Similiter Urbanus ex affabilitate innata liliū & rosa prænunciatur. Adde quod rosam lilio annexuit dispensando Henrieta[m] filiam Franciæ liliis designatam, ut rosam, id est, Angliæ Principem postmodum Regem assumeret in maritum. *Etixq.* Sufficit Bucelini applicatio, etiamsi commenta Carrerii spernamus. Est enim illa metonymia valde dura, liliū & rosa pro apicula. Nec probabit facilè aliquem auro nutriri: multo minus ideo aurum nuncupari. De affabilitate verò Urbani, designata per liliū & rosam, facilius concederem Gallo, nisi Hispani reclamarent & illa quæ *Nepotismi lib. 3. c. 6.* leguntur. Quòd verò de connubio Principis Angliæ cum filia Franciæ (sic per Gallicismum loquitur) subjungit, nimis remotum est & alienum.

82. JUCUNDITAS CRUCIS. Bucel. INNOCENTIUS X. Cujus utinam auspiciis, reconciliatis inter se christianis, cruce signatorum exercitus contra christiani nominis hostes producti, pacem denique & jucunditatem orbi reddant uniuersalem. Carrer. (1644) Joann. Baptista Pamphilus Romanus 14. Sept. quâ Exaltationis S. Crucis festum celebratur electus à 58 suffragiis hinc verificatur symbolum quod confirmant insignia quæ habent in rubeo fundo columbam argenteam ramum oliuæ ore ferentem tribus liliis adhaerentibus totidem fasciis. Prænuntiavit columba Noë cessasse aquas diluuii & iram Dei, quare qui tale habet gentilitium rectè præsignatur jucunditas Crucis, adde Innocentium definiuisse esse de fide quod meritum & jucunditas crucis quantum est ex redemptore Christo ad omnes prorsus homines se extendat sic exploso Jansenismo crux jucundatur. *Etixq.* Bucelini votum ex parte solùm comprobavit eventus, pace quæ Monasterii conclusa. Sed cum Innocentius contra eandem protestatus sit per nuncium suum, non fuit ipsi jucunda sed crux potius, adeoque nec ad eundem pertinet. Ex conjecturis verò Carrerii primam solùm probo. Reliquæ, præsertim de Jansenismo condemnato, ineptæ sunt & frivolæ.

83. MONTIUM CUSTOS. Carrer. (1655) ALEXANDER VII. Fabius Chisi Senensis stellam sex montibus irradiantem cum quercu in armis gestat. *Etixq.* De eo jam supra §. XVIII. aliquid dictum. Ad montes in hujus Alexandri insignibus fuisse allusum, satis veri-

verisimile est, qui fuit antea *Card. Presb. tit. S. Mariae del popolo*. Subjungo tamen descriptionem eorum diversam & explicationem memorabilem, quæ *Nepotismi Romani lib. 3. c. 16.* legitur. *Digna scitu* [inquit auctor] & valde laudata fuit explicatio scuti, sive insignium familia *Chigia*, qua duos montes, duas arbores & duas stellas comprehendunt. Montem existimabant esse *Calvarium*, ubi *Romanorum* ignominia omnium oculis exposita, & *Ecclesia* substantia divisa esse dicebatur. Arbor putabatur crucem representare, non *Christi*, sed *malilatronis*, & in illa universum populum, ut de populi pecuniis & substantia taceam, crucifixum videre credebant, per *Nepotismi Alexandrini* manus, hac de causa *Romam* ingresso. Stella credebatur esse *Cometa*, qui civitatis ruinam presagiebat, quod eo magis credebant, quia optimè noverant *trium Alexandrorum* tempore, *Romam* depopulationi vel discretioni hostium fuisse subjectam.

84. SYDUS OLORUM. CLEMENS IX. dictus antea *Julius Rossigliosus*, presb. *Card. S. Sixti*, *Pistoriensis*, electus magno consensu d. 20. Junii anni 1667. in locum *Alexandri*, à quo vix paucis ante mensibus Cardinalis erat creatus. Insignia ejus erant quatuor quadræ in scuto in quatuor partes æquales lineis transversis secto. *Genium & mores* sic exprimit autor relationis anonymus, scriptæ, ut arbitror, ad *Regem Galliarum*, in libello cui titulus, *Relation de l' état de la Cour de Rome sous le Pontificat de Clement IX.* pag. 10. *Touchant le second point*, (inquit) *qui est des qualités personnelles du Pape*, je suis obligé d' avouer à Votre Majesté, que de tant d' hommes que s'ay pratiqués durant toute ma vie, je n'en ay point connus qui eût des qualités plus eminentes, ny le naturel plus excellent: La clemence, la charité, la debonnaireté & la modestie luy sont si naturelles, que ie ne crois pas qu'il y ait personne qui les possède en un plus haut degré &c. Mortuus est ex incærore animi, ut creditur, d. 10. Decembr. anni 1669. cum *Candiam Turcis* deditam paulò ante intellexisset.

85. DE FLUMINE MAGNO. CLEMENS X. antea *Emilius Altieri Romanus*, & Major domus *Papæ Clementis IX.* à quo etiam in numerum Cardinalium lectus, ipsique d. 19. Aprilis st. N. anni 1669. suffectus. Insignia ejus fuerunt sex stellæ per modum coni inversi dispositæ. Obiter noto convenientiam inter symbolum hujus & *Bonifacii VIII.* qui dictus *Ex undarum benedictione*. Quamvis

vis

vis enim supra id aliter fit explicatum, tamen cum hic primus Jubileum instituerit, pariter in *flumine magno* potuit alludi ad Jubilei sub hoc Pontifice celebrationem. Obiit mense Augusto anni 1676.

86. BELLUA INSATIABILIS. INNOCENTIUS XI. qui hodie Pontificatum tenet, de quo supra initio hujus disquisitionis actum.

Restat ut symbola reliqua unà cum clausula hujus prædictionis exhibeamus, quorum congruentiam deteget eventus, dum curiosi habent in quo ingenium per conjecturas exercent; Est ergo

87. POENITENTIA GLORIOSA. 88. RASTRUM IN PORTA 89. FLORES CIRCUMDATI. 90. DE BONA RELIGIONE. 91. MILES IN BELLO. 92. COLUMNA EXCELSA 93. ANIMAL RURALE. 94. ROSA UMBRIÆ. 95. URSUS VELOX. 96. PEREGRINUS APOSTOLICUS. 97. AQUILA RAPAX. 98. CANIS ET COLUBER. 99. VIR RELIGIOSUS. 100. DE BALNEIS ETRURIÆ, 101. CRUX DE CRUCE 102. LUMEN IN COELO. 103. IGNIS ARDENS. 104. RELIGIO DEPOPULATA. 105. FIDES INTREPIDA. 106. PASTOR ANGELICUS. 107. PASTOR ET NAUTA. 108. FLOS FLORUM. 109. DE MEDIETATE LUNÆ. 110. DE LABORE SOLIS. III. GLORIA OLIVÆ.

In persecutione extrema S. R. E. sedebit Petrus Roma (Bucel. habet Petrus II. Romanus) qui pascet oves in multis tribulationibus, quibus transactis, civitas septicollis diruetur & Iudex tremendus judicabit populum

suum.

COROLLARIA.

I.

Signum quod Constantino Magno, ante victoriam de competitore Imperii Maxentio reportatam, apparuit, non fuit crux Christi.

F

2. Hunc

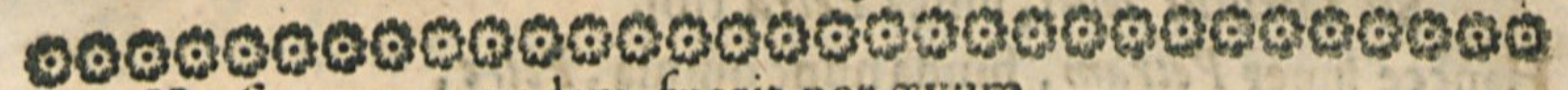
2. *Hunc Constantinum Pontifici Romano Romanis
& totum Occidentem donasse, ne probabile quidem est.*
3. *Nimrodum Tyrannum fuisse non est verisimile.*
4. *Magistratus vi non coepit, illumq; Christianus sal-
va conscientia subire potest.*
5. *Nullum monachatus presidium, sive in Nazireatu
veteri, sive etiam in nomenclatione Nazirai
Christo tributa.*
6. *Polygarnia simultanea est illicita. Deus enim
vult, ut duo tantum sint in carnem unam.*
7. *Illi qui nullam necessitate urgente, privata vindi-
ctae studio, ex conventionem duella instituunt, au-
daculi potius quam fortes dicendi.*
8. *Nullum plane mendacium est licitum.*
9. *Astrologia judiciaria, ut impia & incerta, ita
male probatur ex eo, quod nativitas Servatoris
ortu stelle, & designata fuerit divinitus, & hoc
indicio cognita a Magis.*
10. *Solem non moveri, expresse contrariatur Sacra
Scriptura.*

Vult

Wer der Tugend sich ergiebet /
 Und nicht spahret müß noch fleiß /
 solcher wird mit recht geliebet
 durch den ganzen Erden kreiß.
 Recht dann hastu dich ergeben /
 wehrter Freund der Tugendbahn /
 zu gefallen ihr zu leben /
 von der jüngsten Jugend an.
 Durch dieselbe wirstu kommen /
 weil du fährst so eifrig fort /
 wo gelehrte / wo die frommen /
 finden den erwünschten Port.

So bediente seinen sehr wehrten Freund
 J. G. HEINIUS, Phil. St.

Quæ sit, aut quondam fuerit per ævum
 Vita Paparum, quis honos, quis altus,
 Ausus & quantus dederit cruentas

Sæpe sagittas;

Quàm sit ingentum pelagus malorum
 Papa, Tu monstras, serie paratâ,
 Docte mi GRAFFI, Decus, & futurum

Stemmatis astrum.

Ergo jam ceptis bene perge tantis:
 Apprecor faustè: Tibi magna ominatur
 Magnus Mdsarum Sapientiaæque

Præses Apollo.

*Ita Præstantissimo atque Doctissimo Dn. Respondenti
 applaudebat*

ANDR. CARMICHEL, Cracov. Pol.

Kd 2246

ULB Halle
002 800 578

3

5b.

M. S. V. 17

STORICA

ONIBVS

OMANO-

ENOTATIO-

HIBERNO

M.

DE

NDREÆ,

d. Eloqu. ac Histor.

cario, & Eccle-

astore

proponit

.L.S.

R A F F I U S,

S I S.

T T O R U M

V I T Z I I, Acad. Typogr.

XVII.

